

הס"ד י"ה מנחם אה קש"ע

יולי 2013

432 'ס

עלון יולי 2013

בני

ציור של דינה ונציאן ז"ל

"בלילות הקיץ החמים שום דבר אינו קורה" ... כך אומר השיר.

גם בימים, החמים עוד יותר, עומד האוויר לבלי נוע והחזאי מדבר על הכבדה בעומס החום. שום דבר אינו קורה גם אצלנו, בניר עציון, ואנו מדשדשים במי האפסיים ובאפרוריות היום יום ואיננו מסוגלים להחליט החלטות ולזוז ממקומנו הנוכחי. כל דיבור על קליטה חדשה והצערות המקום, מוליד מנגד תביעות לבעלות על הבית והנכסים. כמו נדנדה בשניים אנו עולים ויורדים, אך נשארים תקועים במקום. רבים חשים דכדוך לנוכח המצב הקיים ומהסטאטוס קוו המשתק שאוחז בנו. הגיע הזמן להחליט ולהתקדם, אם ניר עציון יקרה לליבנו, גם אם מדובר בצעד צעד ולא בהכל בבת אחת.

בניגוד לתקיעות שלנו לא עוצרים החיים את מהלכם, ואנו ממשיכים לאבד חברים יקרים. שני חברי משק ואמא של חברה, נפטרו אצלנו בשבועות האחרונים.

הראשונה שבהם הייתה ברוריה גלד ז"ל, אמה של חברתנו ציפי כהן, אשר חייתה בינו כ-15 שנה. ברוריה, אשת משפחה מסורה ואוהבת ומעורה בין הבריות, שהיטיבה לקשור קשרי ידידות עם גדולים וקטנים והשתלבה בחיי המקום כאילו חייתה כאן מאז ומתמיד.

בנימין בר-חן ורעייתו פנינה ז"ל הגיעו אלינו אחרי מלחמת ששת הימים ביחד עם בתם מרים. בנימין ניסה כוחו בחקלאות בתחילה, אך עיקר שנות עבודתו בניר עציון היו, כאחראי בחדר האוכל של בית המרגוע ובעבודה בנגרייה. בנימין איש צנוע ושקט, חרוץ וברוך כפיים. אמן מוכשר שהיטיב לצייר, לשבץ פסיפס ולבנות רהיטים ייחודיים בעבודת יד סבלנית ומופלאה. בנימין טיפל במסירות בפנינה החולה במשך שנים רבות ואיש לא שמע תלונה מפיו. גם בשנות מחלתו שמנעו ממנו לעסוק במלאכות האהובות עליו, הקפיד בנימין להגיע לכל התפילות בבית הכנסת כסדרן.

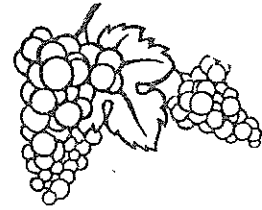
מותה הטרגי והפתאומי של דינה ונציאן הכה את כל מכירה וידידיה בתדהמה. דינה וחיים ז"ל, שגילו את יהדותם בעקבות השואה, הגיעו לניר עציון בשנות ה-50 עם בניהם אריאל ורפאל וכאן נולדה בתם הצעירה, איילה. דינה הייתה אישה יוצאת דופן, שהקדישה זמנה לאמנות החזותית, למוסיקה ולהשכלה כללית. ציירת מוכשרת שהציגה את עבודותיה בגלריות נחשבות והנחילה את ידיעותיה וניסיונה גם כמורה לציור בחוגים במשק. סבלנות רבה הייתה לה לילדים, ובעיקר למתקשים ביניהם, שאיתם תרגלה שיטת למידה מיוחדת לשיפור מיומנויות כתב היד. דינה נהגה לכתת רגליה בנסיעות ארוכות ולא נוחות רק כדי לקנות דעת בהרצאות וכשומעת חופשית באוניברסיטה בתחומי פילוסופיה, יהדות ואמנות. הרבה שאלות ותהיות היו לה על דרכו של עולם, על הצדק והמוסר ואולי במותה מצאה להם תשובות. יהי זכרם ברוך.

ומרות הכל: קיץ, שמש, ים, בריכה, אבטיח, ענבים, קייטנה, נסיעה, טיול וארטיק... מילים של חופש שילוו אותנו עד לספטמבר, בו תתחיל שנה חדשה. הבה נהנה מהם.

נירה ופסי

מערכת "בניר"

תפוס כפי יכולתך

הרב רונן לוביץ

אחת התכונות החיוביות שמאפיינות אנשים ששואפים להתקדם בחיים היא הרצון להצליח באופן שלם, ולא להסתפק במועט. תכונה זו דוחפת אנשים קדימה להשקיע מאמצים בלימודים, בעבודה ובתחומים שונים ומגוונים בחיים. מי שהתברך בנטייה חזקה למכסימליזם עשוי לדחוף את עצמו לפעול ביעילות וחריצות על מנת להצליח ולבצע דברים גדולים. ברם, בצידה של נטייה זו אורבת סכנה. הסכנה היא שהנטייה למכסימליזם והרצון להצליח בגדול עלולים לגרום לויתור על הישגים קטנים. המכסימליסט מחפש את השלמות, ולא פעם ימנע מלעשות דבר מה ביודעו שהתוצאה לא תהיה מושלמת. הנטייה למכסימליזם עלולה לייצר גם תופעה של דחיינות. המכסימליסט עלול לומר לעצמו: כרגע אינני יכול להקדיש את הזמן ותשומת הלב הדרושים לפעילות או לפרויקט זה או אחר, אמתין ואדחה אותם לשעת הכושר. שעת הכושר של המכסימליסט הדחין עלולה שלא להגיע לעולם.

לדחות מעלינו את הדחיינות

בפרשתנו משה מתחיל בהקצאת ערי מקלט בעבר הירדן המזרחי: "אִזְּזוּ יְבָדִיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה שְׁמֹשׁ לְנֹס שָׁמָּה רֹצֵחַ אֲשֶׁר יִרְצַח אֶת רֵעֵהוּ בְּבִלִי דַעַת... (דברים ד, מא-מב). רש"י מזכיר לנו שמשה ביצע בכך פעולה חלקית ביותר שבאותה עת אף היתה חסרת ערך, שכן, ערי המקלט שהבדיל משה לא החלו לפעול כל עוד לא הוקצו ערי מקלט גם בארץ כנען. מה היה אפוא הרציונל של משה? עונה על כך רש"י: "אמר משה: מצווה שאפשר לי לקיימה – אקיימה".

משה רבנו בחר להימנע מחשבונות ספקולטיביים על התועלת והכדאיות שבמעשה ואימץ למעשה את הסיסמה: "תפוס כפי יכולתך". אם אתה יודע שזהו מעשה חיובי, מעשה שנכון לעשותו – עשה אותו ומיד גם אם אינו מביא לתוצאה מושלמת.

גישתו של משה רבנו להימנע מדחיינות מיותרת, ולעשות מה שצריך מבלי להתייחס לשיקולים צדדים העלולים לעכב, בוקעת גם מהמבצע האחר שביצע לפני מותו. בסוף חומש במדבר אנו מוצאים את משה יוצא להילחם במדיין למרות שנאמר לו במפורש: "אחר תאסף אל עמך" (במדבר לא, ב). ידע משה שאם ידחה את המלחמה במדיין ידחה בכך את יום מותו, אולם הוא נמנע מכל שיקול שיכול להצדיק דחייה של ביצוע הפעולה. מה שעליו לעשות הוא יעשה ומיד.

משה רבנו מיישם למעשה את הכלל: "ושמרתם את המצוות – מצווה הבאה לידיך אל תחמיצנה". מה כלל זה בא לחדש, וכי מדוע שאדם יחמיץ מצווה שמזדמנת לו? אלא שאדם עלול לדחות מצוות בגלל כל מיני שיקולים והתחשבנויות, וחכמים רצו ללמד להרחיק שיקולים כאלה, ולתפוס כפי יכולתנו.

להעריך הישגים חלקיים

את העיקרון שעל האדם לבצע במרץ גם פעולות חלקיות, ולא לחתור רק להישגים מושלמים הביע בעל "החפץ חיים" בדברו על נושא המוכר לכולנו – חוסר הריכוז בתפילה. הוא נשאל מה יעשה אדם שבהגיעו לסוף תפילת העמידה, לפני ברכת "שים שלום", שם לב לכך שכל התפילה הוא ריחף בעולמות אחרים ולא התרכז כלל. "החפץ חיים" השיב על כך בסיפור על אישה שהרוח הפילה פרותיה, ועוברי אורח הסתערו עליהם והחלו לחטוף אותם. עמדה האישה באוזלת יד, סופקת כפיה באין-אונים. עבר שם פיקח אחד ואמר לה: "אל תעמדי כמשותקת, חטפי גם את כפי יכולתך, לפחות מה שתצליחי לאסוף יישאר בידיך". כך, אמר החפץ חיים, גם המתפלל שהלך לאיבוד בתפילה נטולת כוונה, צריך

לפחות לתפוס את הקטע האחרון שנותר לו, להשקיע בו את מרב הכוונה, ולא לומר לעצמו: מילא, התפילה הזו כבר לא שווה כלום, מחר אתפלל יותר טוב.

בתחומים רבים בחיינו מהווה השאיפה לשלמות גורם משתק. אל השאיפה לשלמות מתלווה בדרך כלל תכנון רציונאלי הלוקח בחשבון את כל הבעיות והכשלים שעלולים להיות בדרך, ואת כל החשבונות הקרים על הסיכויים והסיכונים, המיקום והעיתוי, ואלה וכיוצא בהם, מתגלים לא פעם כגורמים המנטרלים את כוח הרצון ומצדיקים את הנטייה לדחות הכל ולקיים שלא במקומו את הכלל "שב ואל תעשה עדיף".

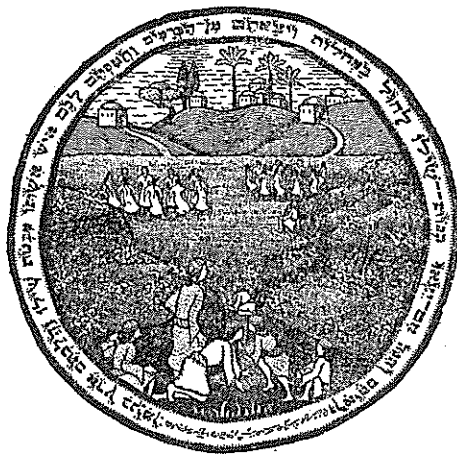
כולנו מכירים את התופעה של מכסימליזם משתק כשמדובר במשאלות ובתכניות אישיות, כגון פעילות גופנית או התחלת דיאטה. תופעה זו רווחת לא פחות גם בחיינו הרוחניים. לא אחת נמנע אדם מלהצטרף לשיעור תורה מחשש שלא יוכל להתמיד בו, אינו מתפלל במניין משום שיהיה עליו לצאת לפני הזמן, נמנע מלהצטרף לפעילות התנדבותית של חסד או פעילות ציבורית כלשהי, כי יש כל מיני שיקולים שגורמים לו לחשוב שיש לחפש פעילות אחרת בעיתוי.

המכסימליזם ותופעת הרווקות המאוחרת

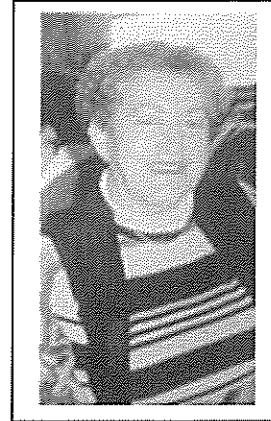
לתופעה האמורה יש השלכות המתחברות ליום ט"ו באב שיחול ביום שני הקרוב. ט"ו באב שנחקק בתודעה הישראלית בתור "יום האהבה", הוא לפי מקורותינו לא סתם יום אהבה, אלא יום הנישואין. המשנה (תענית פרק ד משנה ח) מספרת כיצד ביום זה היו "בנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים, ומה היו אומרות בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך אל תתן עיניך בנוי תן עיניך במשפחה".

תופעת הרווקות המאוחרת שאנו עדים לה בזמננו קשורה אף היא במידה רבה בשאיפה לשלמות ולמקסימליזם, שאיפה המשתקת את יכולת ההחלטה החיובית. צעירים הפוגשים בני זוג בעלי פוטנציאל ראוי לבניית קשר זוגי טוב ובריא, נמנעים מלומר "כן" ולהתחתן, משום שהם מצפים לבן הזוג המושלם. חוסר הנכונות להסתפק בפחות ממענה על מאה אחוזים של ציפיות, גורם לדחיית הנישואין עוד ועוד. זיווגים בנוסח המחולות בכרמים אמנם אינם מתאימים לזמננו, אולם משהו מהרעיון הבסיסי שמגולם בהם כדאי לאמץ. צריך להקשיב לבנות ירושלים שהיו אומרות: "תן עיניך במשפחה", אל תיתן עיניים גדולות בכל הפרמטרים האפשריים, כי אם תחפש את כליל המעלות תישאר בלי אף אחת מהן.

אמנם כן, אסור לזלזל בחשיבות התכנון והחשיבה ההגיונית, ותמיד טוב לשקול שיקולים רציונאליים ברצינות ובכובד ראש. אולם עם זאת חלק מחשיבה ההגיונית הוא לדעת מתי צריך להתעלם מאלמנט משתק זה או אחר שהם מכילים. לפעמים צריך לעשות מה שנכון, על אף שאנו יודעים שהתוצאה תהיה בלתי מושלמת, כי גם צעד אחד קטן יכול להיות בעל ערך, ולא פעם צעד אחד קטן מתגלה כהתחלה של מסע ארוך וגדול. צריך ללמוד משיטת משה רבנו - תפוס כפי יכולתך.

ברוריה גלד ז"ל
נפטרה
בי"ד אייר תשע"ג

הספד שנאמר בהלוויה ע"י בנה שי גלד בשם הילדים

אימא יקרה!

אני עומד פה ולא מאמין שאני מדבר עליך ולא אליך. כל יום דיברתי אתך. גם כאשר היה לך כבר קשה לדבר תמיד היית מצליחה להוציא כמה מילים ולסיים את השיחה במילים יהיה טוב.

לא תמיד היה קל בבית. הפרנסה לא הייתה מצויה בשפע ואת עבודת קשה מאד לצדו של אבא כדי לעזור בפרנסה. אפית עוגות ועוגיות ששמם יצא בכל חיפה והקריזות, אפית אותם במטבח הקטן בקרית שמואל, החום בקיץ היה בלתי נסבל וכדי לקרר את עצמך שמת על ראשך מגבת רטובה והמשכת לאפות. מעולם לא התלוננת, שמחת שיש כמה גרושים נוספים שיעזרו לנו.

הבית בקרית שמואל היה כבר ארמון לעומת החדרים הקטנים והצפופים שבהם את ואבא התגוררתם לפני שנולדנו. את הכול קיבלת באהבה ובלי קיטורים.

את היית דוגמא ומופת למסירות ולכיבוד הורים, את טיפלת בסבא מנחם בבתינו עד יום מותו.

אימא ממך למדנו עד היכן מגיעה הנתינה להורה מבוגר.

ציפה אחותי הטובה לקחה על עצמה את הזכות לטפל בך עד יומך האחרון, היום בבוקר.

בהזדמנות זו אני רוצה לומר תודה לז'נט על שעזרה לנו לטפל באימא.

ועכשיו אנחנו עומדים כאן בוכים ודואבים על לכתך.

התכנסנו בבוקר בבית שלך והבית נראה מוזר וריק בלעדיך.

הריקנות והחסר עוד יתגברו כאשר נתחיל לעכל שאת אינך עוד אתנו.

היי שלום אימא ונוחי בשלום על משכבך.

הספד - הנכד שמעון

סבתא יקרה שלי,

כל מי שהכיר אותך ידע עד כמה המשפחה, הילדים שלך, הנכדים שלך והנינים שלך היו חשובים ואהובים עליך.

כל פעם כשבאתי לבקר אותך, גם כשהיית כבר חולה מאוד, תמד אמרת לי: "אתה השמחה שלי", "אתה האוצר שלי", ו"זקצה, מתי תעשה לי כבר נחת".

תמיד כשבאתי אליך זכיתי לחיבוק שלך ולנשיקה ממך, בפעם האחרונה שבקרתי אותך זה היה בחוה"מ פסח. את כל כך נהנית לטייל איתנו בשבילי המושב. היה קר אמנם, אך עטפנו אותך בשמיכה וכך טיילנו בשבילים הירוקים פה במושב. ואת כאילו חזרת לעצמך, הצבעת אל האופק ואמרת "תראו כמה יפה פה". ועכשיו את לא פה ואת כל כך חסרה לי ולכל הנכדים שכל כך אוהבים אותך.

סבתא, היום ישבנו בוילה שלך, כפי שקראת לה, כשמסביבנו יצירות הרקמה שלך. הרגשנו אותך, והעלנו זכרונות ממך.

הזיכרון הראשון שלנו הוא זיכרון של טעמים וריחות. אנחנו זוכרים את מרק העוף הטעים שהכנת, הטעם הזה שנמצא בזכרוננו גורם לנו להתגעגע אליך ולהזכר בימים הטובים כשהיית בריאה וחזקה.

בחופש הגדול הייתי בא אליכם לחיפה וביחד הלכנו לים, בנית איתי ארמונות מחול וכשחזרנו הביתה שיחקנו בלגו על השטיח בסלון, בבית בנוה שאנן. היית סבתא כיפית, היה אפשר לצחוק איתך, להתבדח איתך, לשתף אותך בסיפורים. את תמיד הקשבת לי, ליטפת לי את היד וחייכת בהנאה.

יפעת, עדי, נירית ועינת מספרות על מגירת ברביות ענקית ששמרת במיוחד בשבילן, עוד מהימים שציפי היתה ילדה. הן לא שוכחות את אמבטיית הקצף בריח סבון "בת אורן" והחיבוק האוהב שלך.

סבתא, אנו נשתדל ללכת בדרכיך ולקחת ממך את הדאגה למשפחה ולסביבה הקרובה, את החריצות, החברות והכנסת האורחים היפה שכל אורח זכה לקבל בביתך.

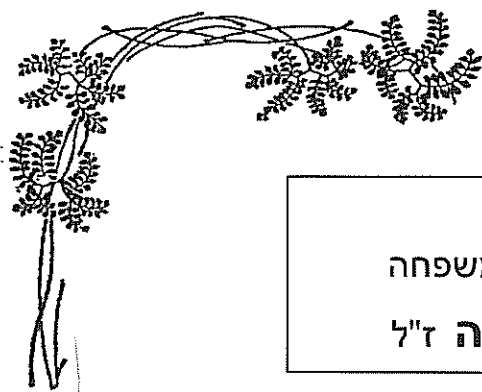
סבתא את תחסרי לנו, את כגבר חסרה לנו.

תנחומים

לציפי כהן ולכל המשפחה

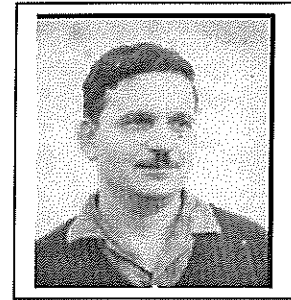
במות האם : ברוריה ז"ל

בנימין בר-חן ז"ל

נפטר

בכ"ב אייר

דברי הספד מאת הרב רונן לוביץ

נפרדים אנו היום מחבר לדרך שהיה איש אמונה גדול ולוחם נחוש למען התורה, העם והארץ.

בנימין גדל במשפחה יהודית חמה ושורשית בתוניס, בה האב עסק בפעילות ציונית ענפה, והאם היתה דמות רוחנית מיוחדת במינה. מתוך אהבה וכיסופים לארץ ישראל בחר בנימין לעלות ארצה עם אחיו כנער צעיר. הוא הגיע לבדו לקבוצת יבנה וממנה לקיבוץ שלוחות בו עברו עליו שנות נערותיו. אותן שנים בקיבוץ הטמיעו בבנימין את ההכרה במעלתם של חיי תורה ועבודה מתוך בקיבוץ, ואת הרצון לשוב לחיים אלה.

בנימין התגייס לחטיבת הצנחנים ובמשך כ-25 שירת בסדיר ובמילואים, השתתף בכל מערכות ישראל ממלחמת השחרור ועד מלחמת יום הכיפורים, כאשר על מפקדיו נמנו דמויות דוגמת אריק שרון ומאיר הר-ציון, ולחם בקרבות קשים, בהם נהרגו לוחמים רבים ובהם כמה מחבריו הקרובים.

כשנשא לאישה את רעייתו המנוחה פנינה התגורר הזוג בירושלים. היו להם אמנם חיים טובים ומוצלחים בירושלים, הפרנסה היתה מצויה, חיי החברה היו טובים, אולם בנימין סבר שצורת החיים הנכונה ביותר קיימת במשק שיתופי, חיים שהחומרות מהם והלאה, והם מושתתים על ערכים ומוסר. מתוך תפיסה ערכית אידיאליסטית זו בחר בנימין לעזוב את העיר הגדולה ולהגיע עם פנינה לניר עציון.

בניר עציון התבלט בנימין הן בחריצותו בעבודה, כמי שעובד במסירות ובמרץ, והן ביראת שמים והקפדה במצוות. שנים אחדות אחרי שהגיעו לניר עציון חלתה פנינה, ובנימין לקח על עצמו במידה רבה שרבתה והלכה, את מכלול עבודות הבית, את הטיפול ברעייתו ואת הדאגה לביתם מרים. בנימין היה עבור מרים כמו אבא ואימה גם יחד, ולמרות כל הקשיים הוא גידל את ביתו בשמחה, בחמימות ובחינוך למופת מכל הבחינות.

נסתרות דרכי הבורא, ובהיותו כבן 45 החלה לבצבץ אצל בנימין מחלת הפרקינסון שהלכה והחמירה עם השנים. התמודדות של בנימין עם הקשיים שהציבה בפניו המחלה היתה מופתית ומעוררת השתאות. למרות כל הקשיים הוא התעקש להמשיך בחיים של תורה ועבודה, של עשיה ויצירה. בנימין התברך בכישרון יצירתי של עבודות אומנות ואמנות, והיה זה מדהים לראות כיצד חרף כל הקשיים הפיזיים הוא הצליח להמשיך לבנות רהיטים אמנותיים

בנגריה, לצייר ציורים מופלאים ולבצע עבודות פסיפס מרהיבות. עבודות האמנות שלו הצטיינו לא רק בצד הטכני אלא גם בצד התוכני, ביציקת משמעויות רוחניות אל החומר, אל תוך העץ והצבע.

אולם לא פחות מעבודת הידיים המופלאה של בנימין, ואף הרבה יותר מכך היתה יראת השמים שלו. בנימין היה איש אמונה גדול. רבים מכירים את מסתו של הרב סולוביצ'יק 'איש האמונה הבודד', המדבר על בדידותו של המאמין המודרני בתוך החברה הכללית. אולם בנימין היה איש האמונה הבודד האמיתי. המחלה שהקשתה עליו גם לדבר ולתקשר עם הסביבה, הביאה אותו למחוזות הבדידות, בהם היה שרוי לאורך זמן רב עם עצמו, אבל איש האמונה האמיתי אף פעם איננו בודד, אלא כלשון הבעש"ט: "הקב"ה תמיד נמצא איתו". ואכן, בנימין התהלך את הא-לוהים, וקיים בעצמו את הצו שניתן לאברהם אבינו: "התהלך לפני והיה תמים".

גם בתוך כל הסיבוכים והבעיות שזימנו לו חייו המתגרים האמין בנימין תמיד ובאמונה גדולה שהכל מידי שמים, וראה את יד ההשגחה בכל הנעשה תחת השמש. מתוך כך החזיק תמיד באמונה שדברים יכולים להשתנות לטובה גם אם כל הרופאים והמומחים איבדו תקווה. כשכולם הרימו ידיים, בנימין הרים עיניים וידיים לשמים, ושם מבטחו בבורא עולם.

ההקפדה של בנימין על תפילה בזמן, במניין ובהתמדה היתה יוצאת דופן גם בקנה מידה של צדיקים גדולים. בנימין ידע היטב את כוחה הגדול של תפילת הרבים שמתקבלת יותר ואינה נבדקת, ואת מעלתה של התפילה בבית הכנסת שבו היא נשמעת ביותר לפני ה'. הוא נדרש למאמץ אדיר על מנת להגיע בכל בוקר וערב לבית הכנסת, אך הוא לא נרתע משום מאמץ. כיוון שכל ההתארגנות שלוקחת לאדם בריא מספר רגעים היתה עבורו מבצע מורכב ואיטי במיוחד, הוא היה משכים בעוד לילה ומשקיע כוחות כבירים על מנת להגיע בזמן מידי בוקר לתפילת שחרית, וכך אחה"צ למנחה ולערבית.

בפרשת השבת הקרובה אנו קוראים: **אִם בָּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֶת מִצּוֹתַי תִּשְׁקְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֲתָם** (ויקרא פרק כו ג). **רש"י** מסביר בעקבות חז"ל: "אם בחקתי תלכו, שתהיו עמלים בתורה", ובעקבות המילים הללו חכמי כל הדורות העלו על נס את העמל בתורה.

במסכת אבות (פרק ה, כב) מובאים דבריו של בן הא הא המלמד אותנו את הכלל: **"לפום צערא אגרא"** – לפי הצער כך השכר. בעוד שבענייני הגוף העמל מהווה רק אמצעי לתכלית מסוימת, הרי שבעניינים רוחניים העמל מהווה תכלית וייעוד בפני עצמו.

על כך עומדים אנו גם מתוך דברי הגמרא (ברכות כח ב), שעל יסודה נתקנה תפילת בית המדרש: **"מודים אנחנו לך ה' אלקינו ואלקי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא מיושבי קרנות... שאנו עמלים ומקבלים שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר"**. והדברים צריכים ביאור: כלום אין העמלים במלאכתם מקבלים שכר? וכי יש חייט התופר בגד או סנדלר העושה מנעלים,

שאינו בא על שכרו? האם עובדי תעשייה, פקידות או היי-טק אינם מקבלים שכר?

מסבירים בעלי המוסר בכל עבודה תשלום השכר הוא עבור התפוקה או התוצרת. גם אם חייט יעמול ויטרח על תפירת הבגד שהוזמן אצלו במשך שבוע שלם, כל זמן שלא ישלים את העבודה לא יקבל שכרה. שונה הוא הדבר, תכלית שינוי, ביחס לתורה ומצוות. הצטוונו לעמול בתורה, ואף אם אין הסוגיה שלמדנו ברורה עדיין די הצורך, נקבל את השכר בהתאם לעמל וליגיעה.

זהו פשרם של הדברים: "אנו עמלים ומקבלים שכר" - על עצם העמל, ולא רק על התוצאה, "והם עמלים ואינם מקבלים שכר" - על עמלם, כי אם על התוצר והתפוקה. כך הדבר בקיום המצוות - ככל שהאדם נדרש להשקיע יותר מאמץ, ככל שסבל יותר קושי ועמד ביותר אתגרים כדי לקיים את המצווה, כך יגדל שכרו.

משום כך אמרו חכמים: "יפה פעם אחת בצער ממאה פעמים שלא בצער", כלומר: שכר מצוה שנעשית בצער הוא פי מאה משכר אותה מצוה כשהיא נעשית בלי צער.

אל נוכח הקשיים הפיזיים הבריאותיים, ואל מול המצבים המאתגרים והמסובכים כל כך עימם התמודד בנימין עשרות בשנים, אנשים רבים היו מתייאשים לחלוטין, והיו פוטרם עצמם ממצוות רבות. בבנימין חברנו השקיע עמל, זמן ומאמצים על אנושיים, וידע צער גדול ורב, אך מעולם לא אמר נואש, ומעולם לא הרבה מקיום תורה ומצוות בדרך שאין ערוך לה.

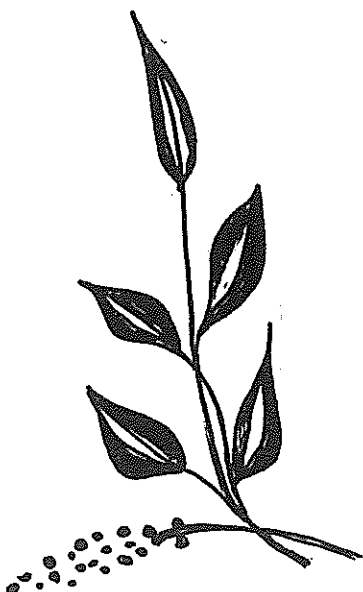
כפי שהבטיחנו חכמים השכר המובטח נמדד על פי מידת העמל, הצער והמאמץ שהשקיע האדם.

סמוכים אנו ובטוחים שבנימין חברנו יזכה לקרבת ה' ולשכר עצום בעולם האמת על הדרך הנחושה, רבת האמונה מלאת כוחות הנפש והרוח שהלך בה בעולמנו זה.

תנצב"ה

למרים ויצמן
ולכל המשפחה
אתכם באבלכם הכבד על
יקירכם - חברנו
בנימין בר-חן ז"ל

שלא תוסיפו לדאבה עוד

הספד – חתנו שמעון ויצמן

נתבקשת לישיבה של מעלה בימים אלה בין לייג בעומר ליום ירושלים, ימים שבהם פסקו למות תלמידי רבי עקיבא, אלו הם ימי הכנה לקראת מתן תורה, ימים בהם אנו מדגישים את חשיבותה של הדרך ארץ שקדמה לתורה.

במשך שנים סבלת מבעיות בריאות, טפלת במסירות ברעייתך פנינה. וכך למרות המצב הקשה, תמיד הייתה בבית אווירה של שמחת חיים וחדוות עשייה. השמחה וחדוות היצירה שאפיינו אותך עשו עלי רושם לטובה מאז שזכיתי להיות חתנך.

תמיד ידעת להסתכל על חצי הכוס המלאה. האמנת שהכול בהשגחה פרטית. היית מאותם האומרים מעט ועושים הרבה. הייתה בך מידת צניעות וענווה לא אהבת להתבלט, בכל השנים הקפדת על קלה כחמורה, זמני התפילה היו קודש בעיניך, כך חינכת את בתך ואת נכדיך, חיזקת בנו את כוח האמונה בהשגחה פרטית, שאבנו ממך עידוד ולמדנו מהי אותה דרך ארץ שקדמה לתורה.

שנים רבות התמודדת עם מחלתה של אשתך שהלכה מאתנו לפני שנתיים וחצי. אף פעם לא התלוננת, תמיד הייתה בך רוח חזקה של אמונה ונחישות. קבלת עליך דין שמיים. דרך ארוכה עברת מהיום בו נולדת עד היום, דרך בה שזורים סיפור התקומה וחזרת עם ישראל לארצו.

נולדת ביום י"ז ניסן התרצ"ה בתוניס. אח לעליזה סעדון ז"ל ויבלי"א הדודים: שמעון, אליהו, לורט ואבנר. הלידה הייתה קשה ויצאת לאוויר העולם ללא רוח חיים, בחסדי ה' ולאחר פעולת החייאה בלתי מתפשרות של אמך שרה, חזרת לחיים זכית ב - 78 שנים עד היום.

גדלת בבית ציוני הסבא היה יו"ר הסוכנות היהודית בתוניס. תקופת הילדות שלך לא נמשכה זמן רב, בגיל 12-14 אתה ואחייך אליהו נשלחתם ארצה לבנות את עתידכם בארץ המובטחת, ההורים עלו 10 שנים מאוחר יותר.

הגעת לקיבוץ יבנה ולאחר מכן לקיבוץ שלוחות שם גדלת והתחנכת בחברת הנוער ושם גם ספגת את ערכים של חלוציות המשלבים תורה ועבודה. היו אלו שנים של תקופת הצנע אהבת לספר על התקופה הזאת ועל הרפתקאותיך כילד חוץ בקיבוץ. מאוחר יותר לקראת הגיוס לצה"ל הגעת במסגרת גרעין לקיבוץ לביא.

בשנת 1953 התגייסת לצנחנים, השתתפת בכל מלחמות ישראל לצדם של דמויות אגדיות אהבת לספר על אריק שרון, מאיר הר ציון, רפול, דויד ואחרים, כנראה שתקופה זאת חישלה אותך להתמודד בהמשך מול כל הקשיים איתם התמודדת בהצלחה. שרתת בחטיבת הצנחנים במשך 25 שנים ברציפות עד מלחמת יום כיפור.

למרות השירות הממושך והמשמעותי, החספוס הצבאי לא דבק בדך מעולם, בנפשך פנימה הייתה עדינות נפש של יהודי ירא שמיים ואומן מוכשר. לאחר שהשתחררת מהשירות הסדיר הלכת ללמוד אומנות, היית מראשוני התלמידים במכללת בצלאל בירושלים.

היה לך כשרון מיוחד לציור ולעבודות אומנות בעץ, גזע של עץ זית יבש היה עבורך מקור להשראה ועבודות מדהימות, אהבת לצייר דמויות וסיפורים מהתנ"ך, ציורים אלו מעטרים את קירות ביתך ואת הבתים של כל המשפחה, ניכרת בהם שילוב של רגישות וכשרון יוצאים מן הכלל.

במהלך אותה תקופה הכרת את פנינה וביחד הקמתם את ביתכם המשותף בירושלים, שם נולדה מרים. לפרנסתך עסקת בתחום במקצוע שהוא גם תחביב, נגרות עץ אומנותית, זאת הייתה תקופה יפה בחייכם, אך למרות החיים הנוחים בעיר העדפת את חיי הקיבוץ, וכך הגעתם לניר עציון למרות שבאותה תקופה המצב הכלכלי קשה.

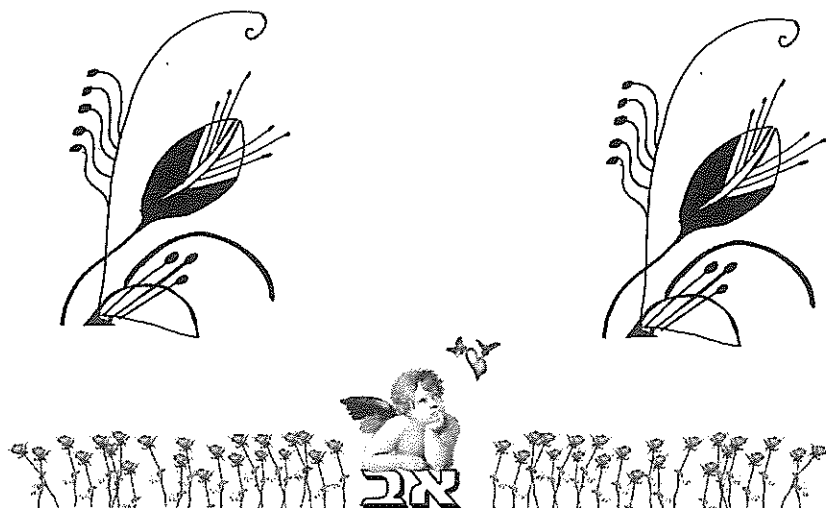
בניר עציון עבדת כמה שנים בחקלאות, אחר כך שימשת כמנהל חדר האוכל במלון במשך עשר שנים, אך יותר מכל זוכרים אותך כנגר של עציון. עבודותיך האומנותיות זכו לביקוש והם מקשטים עדיין כמה וכמה בתים בניר עציון.

את הכינוי בספר שמואל: "עדינו העצני" דורש התלמוד על דוד המלך: "כשהיה יושב ועוסק בתורה - היה מעדן עצמו כתולעת, ובשעה שיוצא למלחמה - היה מקשה עצמו כעץ." על דוד המלך, שלפי המסורת נולד בשבועות ונסתלק בשבועות, נאמר: "יודע נגן ונגבור חיל ואיש מלחמה ונבון דבר ואיש תואר וחי עמו."

כמו דוד המלך שזכה לשלמות הרוח הלב והגוף, גם אתה ביטאת באישיותך את אותה שלימות. היית סמל ודוגמא, לחיבור הטבעי וההרמוני בין הקודש ובין החול, היית לוחם, אוהב ספר ואומן מוכשר, התמודדת עם קשיים לא קלים אך תמיד שמרת על אופטימיות וחוש הומור בריא.

דרכך למדנו שלא זו בלבד שאין ניגוד בין הצדדים החומריים לבין חיי הרוח והקודש, אלא שאת חיי המעשה ניתן לנהל בדרך של קודש, ובכך הם מתמזגים והופכים קודש קדשים.

לך בשלום ותנוח על משכבך בשלום, ותעמוד לגורלך לקח הנמים. היה מליץ טוב בעד משפחתך וידידיך, וחיים ושלום יהיה לנו ולכל ישראל עד העולם. אמן.

לזיכרון

- י"ד בסיון תשי"ד	- משה פריד ז"ל
- ט"ז בסיון תשמ"ב	- גד אברהם רז (רייסמן) הי"ד
- י"ז בסיון תשנ"ג	- טובה שטייר ז"ל
- י"ח סיון תשס"ג	- נעם לייבוביץ הי"ד
- ט' בסיון תשנ"ז	- בנימין וולף ז"ל
- כ"ח בסיון תשס"ו	- שרה קלוש ז"ל
- ז' סיון תשע"ב	- יהושע רייך ז"ל

- י"ב תמוז תשי"ד	- אליהו קוסקס ז"ל
- א' דר"ח תמוז תשמ"ב	- ג'והר סוזאן מוטוט ז"ל
- כ"ד בתמוז תש"מ	- שנידל הירש ז"ל
- כ"ד בתמוז תשנ"ו	- אבנר מעודד גריידי ז"ל
- א' תמוז תשס"א	- עזריאל ברק ז"ל
- כ"ד בתמוז תשל"ז	- יהודה וולף ז"ל
- י"ב בתמוז תשס"ב	- יעקב רון ז"ל
- י"ט תמוז תשס"ב	- יעקב אופיר ז"ל
- ט"ו תמוז תשס"ג	- יצחק בן סידא ז"ל

- כ"ז אב תשמ"ד	- עליזה פריד ז"ל
- ט' באב תשמ"ט	- אסתריה לוי ז"ל
- י"ז אב תשס"ג	- לסלו קול ז"ל
- ד' אב תשס"ד	- עליזה סעדון ז"ל
- כ' אב תשס"ו	- יונה מוטוט ז"ל
- כ"ב אב תשס"ט	- לאה וייסמן (למפל) ז"ל
- ד' באב תשע"ב	- ציפי רותם ז"ל

דינה ונציאן ז"ל

נפטרה

בכ"ה תמוז תשע"ג

דברי הספד מאת הרב רון לוביץ

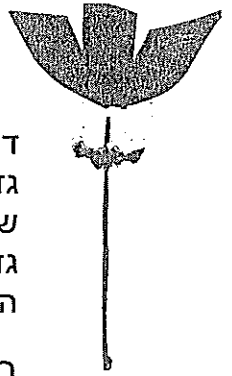
אין ספור שיחות פילוסופיות ושיחות נפש ששוחחנו, דינה, היו אמורות להכין אותי לקראת הרגע הזה. דיברנו רבות על החיים, על בעיותיהם ועל משמעותם, וסוגיית המוות ריחפה לה מעל ברבות משיחותינו. ואולם דווקא משום כך אני מרגיש בלתי מוכן בתכלית לפרדה הזו, החטופה והקטופה כל כך. דווקא משום שהמוות הזה היה כה מדובר בפגישותינו, אני מתקשה לעכל את המעבר מהמוות כנושא שיחה תיאורטי לזה הכול כך מוחשי וכל כך מכאיב.

בכל הפגישות הרבות שלנו בהן אמרת שאינך מוצאת עוד טעם לחיך, ניסיתי, ולעיתים גם קצת הצלחתי, לעזור ולשזור בחוטים של תקווה, ואת תקוות חוט השני היית קושרת בספקנות ובאי אמון, אבל בכל זאת קושרת, וממשיכה בשגרת חיך, שידעו עליות ומורדות, ימי דיכאון קשים וימים רגועים, ימים של התמודדות בעוז ובגבורה וימים של נמיכות רוח וייאוש קשה.

אולם ביום רביעי לפני שבוע כשאמרת לי שהגעת למסקנה סופית שאין עוד טעם להמשך חיך, הרגשתי שאין זו עוד אמירה לדיון, אלא זהו כבר גזר דין שגזרת על עצמך. היה עלי להבין שאם גמלה בליבך ההחלטה, את בוודאי תבצעי אותה, שכן דרך האמת היתה דרכך, וכדברי פרשת השבוע "מטות" נהגת לקיים את הציווי "לא יחל דברו, ככל היוצא מפיו יעשה". דא עקא שעל אף שדיברתי עם כמה אנשים שהבטיחו לעזור, בפעם הזאת לא עלה בידינו להביא מזור.

[קטע זה השמטתי: בפרשת השבוע "מסעי" נאמר על אדם שהרג נפש בשגגה שעליו לברוח לעיר מקלט "וַיָּשָׁב בָּהּ עַד מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל" (לה, כה). מדוע הגלות מסתיימת במותו של הכהן הגדול? יש אומרים שהדין הזה מטיל אחריות מסוימת על הכהן הגדול: "לפי שהיה לו לכהן גדול להתפלל שלא תארע תקלה זו לישראל בחייו" (רש"י ע"פ בבלי מכות יא א, וכן אבן עזרא). אינני כהן גדול אבל אני גם אני חושש שאולי לא מספיק התפללתי.]

דינה, את חיית במידת הדין. היה זה דין קשה של התמודדות מתמדת עם קושי נפשי גדול. במשך שנים ביקשת ממני שנלמד בשיעור בתנ"ך את ספר "קהלת", ואני שמח שבשנה האחרונה אכן מימשנו את משאלתך, אבל דומני שלקחת מקהלת במנה גדושה מידי את הניהיליזם, ואת הביקורת על הבל הקיום האנושי, ועשית את "הבל הבלים אמר קהלת, הבל הבלים הכל הבל" למוטו מכונן בחיך.

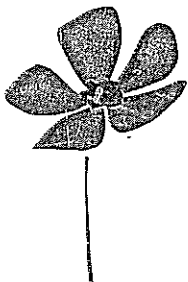
בתוך הקשיים הגדולים שחוויית, הצבת בפנינו מראה חדד של התמודדות עם הקשיים הגדולים ביותר של בני אדם רבים בעולמנו: הקושי של הבדידות הקיומית, של תחושת האדם שאיש אינו מבין אותו באמת, ולמרות שהוא מוקף אנשים הוא למעשה בודד. במקום להבין את קיומו של האחר אנו רואים רק את השתקפותו הפיזית, שמשמעותה שטחית ביותר. הניכור הקיים בחברה בת-זמננו מעצים את תודעת הבדידות. בעבר אנשים חיו רוב חייהם בחיק משפחתם הרחבה, היו עושים זמן רב בשיחות עם שכנים ורעים, והמעגלים החברתיים העניקו להם ביטחון ותמיכה. כל זה השתנה בחברה המודרנית.

וישנו הקושי של משמעות הקיום. פתרונו של קושי זה כרוך אף הוא בעניין החברתי, שכן אדם חווה קיום משמעותי כאשר הוא תורם לאחר ומרגיש שהאחר רוצה לתרום למענו. את כל כך רציתי לתרום ולעזור. התדפקת על דלתות גורמים שונים כדי להציע ללמד ציור או לעזור לילדים בקשיי כתיבה, תחום שהתמחית בו, אולם לא עלה בידיך. "אף אחד כבר לא רוצה אותי ולא צריך אותי", היית אומרת לי. "אם היה מישהו צריך אותי היה לי בשביל מה לחיות".

אכן, תמיד ראית במצוות שבין אדם לחברו את העיקר שביהדות, על אף שידעת לומר על עצמך שגם את אינך מושלמת בכך, ועל אף שרצונך לסייע לאחרים לא תמיד עלה יפה. יתרה מזו, ידעת היטב שלא פעם אף היית לא נחמדה לאחרים, והם לא ידעו שהדבר נובע מהמצוקה הנפשית בה היית.

את חיית דינה בהתגברות הדינים התקיפים. היו לך דינים ודיונים תקיפים שנבעו ממחשבה עמוקה, מחוש ביקורת מפותח, ומתביעה גדולה לאמת. עקב כך ניהלת דיונים בלתי פוסקים עם בורא עולם - על כל הרע והסבל שבעולם, עם החברה שמסביבך - על כל האדישות והחסר שיש בה, ועם עצמך - על כל מה שרצית לשנות בעצמך ולא יכולת. בחריפות שכלך ובתביעתך הגדולה לאמת, אי אפשר היה לתת לך תשובות שבלוניות מוכרות לכל השאלות הקשות שהעלית. על כל תשובה היו לך כמה שאלות.

אך לא רק את הרע והקשה ראית בעולם. אדרבה, מי כמוך ידע לראות את הטוב והיפה שבעולם - בטבע, באמנות, במוסיקה ובספרים. חלקים גדולים מחיך העברת בהתבודדות עם הטבע, ראית את יד הבורא בבריאה, וזו היתה עבורך שירה של תפילה. גילית את המעלה של התבודדות בחיק הטבע עוד בצעירותך בהרי איטליה, ואחר בזמן מלחמת העולם השנייה עת שהיית בכפר לאוטיסטים בשווייץ. כאן, בהרי הכרמל, התייחדת עם בורא עולם תוך שקיעה במחשבות ובהכרת תודה על פלאי הבריאה.

היית אמנית לא רק בכישרונך אלא גם בנשמתך. ציוריך הקנו לך שם של ציירת גדולה, ובתערוכות בהן הצגת את פרי מכחולך היתה תמיד התלהבות גדולה.

אהבת מוסיקה והבנת במוסיקה, וזו היתה מטיבה את רוחך ומרוממת את נפשך ברגעים קשים.

לימוד פילוסופיה וקבלה, וקריאה בספרות בעלת גובה ועומק היתה תמיד לחם חוקך, והיית מסוגלת לנוע בטרמפים לחיפה גם בגיל מבוגר מאוד, כדי לשמוע עוד הרצאה בנושאים שברומו של עולם.

ואהבת כמובן את ילדייך ונכדייך שלא פעם סיפקו לך אנרגיה רבת עוצמה ברגעים של חולשת הנפש, והעניקו לך קורת רוח בתקופות של נמיכות רוח.

כאבת והתלוננת על שנבצר ממך להמשיך להרוות את סקרנותך העצומה בגלל היעדר תחבורה מתאימה שתיקח אותך מניר עציון לחיפה או למקומות אחרים. למרות המסירות של ילדייך, למרות מאמצים של חברים שונים במשק לסייע, מלווה אותי ההרגשה שעניין ההסעות מהווה דוגמה קטנה לכך שלא עשינו מספיק.

על יד מיטתך אני רואה חובה לעצמי לומר לכולנו שעלינו לשים לב יותר לסובבים אותנו, לתמוך, לעודד ולחזק את מי שנקלע למצוקה. עלינו לדעת לקבל כל אדם בסבר פנים יפות, בחיוך, באמירת מילה טובה ולהרבות באהבת הבריות, העולם והחיים.

ראוי שנזכור את מאמר חכמינו: "כך אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, כלום חיסרתי לכם? מה אני מבקש מכם, הא אני מבקש אלא כדי שתהיו אוהבין זה את זה, ותהיו מכבדין זה את זה, ותהיו יריאין זה מזה, ולא ימצא בכם לא עבירה ולא גזל ולא דבר מכוער" (אליהו רבה פרשה כ"ו).

בימים אלה, ימי בין המצרים, בהם אנו אמורים להתבונן בעצמנו ולבדוק כיצד ניתן לחזק את האהבה בקרבנו, כיצד ניתן להגביר את המודעות של כל אחד לקשייו של האחר, כיצד אפשר להעצים את העשייה של כל איש למען רעהו, מותך הטראגי נושא עימו צוואה קשה לכולנו, לחשוב ולהתאמץ יותר באהבת חינום איש לרעהו, שכן, כדברי הראי"ה קוק, שאת משנתו אהבת, "אם נחרבנו ונחרב העולם עמנו בגין שנאת חינום, עוד נשוב וניבנה על ידי אהבת חינום".

לאריאל, רפאל ואילה

ולבני משפחותיכם,

אתכם באבלכם הכבד על

יקירתכם – חברתנו

דינה (קלאודיה) ונציאן ז"ל

מן השמיים תנוחמו!

דינה יקרה

יעל מלמד

דינה יקרה,

סלע כבד נפל עלי כשהודיעו לי על פטירתך.

רגעים איומים...

שני ערבים לפני כן שוחחנו טלפונית שעתיים ארוכות. באותו ערב שמחת על הקשר הזה וציננת שאין לך חשק לצאת, שלא כהרגלך, לבוא אלי הביתה.

שנים של קשר עמוק עברו עלינו. הכרתי אותך היטב. תמיד מחפשת דרך אבסולוטית. באותה שיחה אחרונה בינינו נמוג הדו-שיח על הא ועל דא, נעלמה הקלילות. במקומם הופיעה השאלה המוכרת חזור והצק: "למה?"

מדוע הכל נגטיבי? מדוע חוסר הצדק? השיחה שזורה מוטיבים שליליים מ"קהלת" ומן הקבלה: "מדוע?" ונשאת ללא תשובה. "איש אינו זקוק לי", "איני מועילה לאיש"...

תוך כדי כך עברנו לדון באמנות ובתחומיה השונים: מוסיקה, ציור, פיסול, על המאחד והמשותף שבין גווניה הרבים, ניסינו להגדיר את מהות האמנות. ואת הזכרת את משפחתך, חברים המזדקנים בחו"ל ואלה שאינם עוד. נוסטלגיה וגעגוע שזורים לכל אורך השיחה.

ניסיתי להראות לך את חצי הכוס המלאה, את הדברים הטובים שעשית. כך, שתמיד הושטת יד לזולת. הכל היה כבד מאוד באותו ערב. שלילה מוחלטת. שלילה מוחשית כל כך. הרגשתי את כובד האווירה.

יכולתי למשש את מצב הרוח העגום.

אני מקווה, שעתה פגשת את אלוהים שכל כך חיפשת כל חיך, שיבאר לך את כל השאלות הקיומיות שהציקו לך כל כך. שתוכלי, סוף סוף, לנוח בשקט ובשלווה.

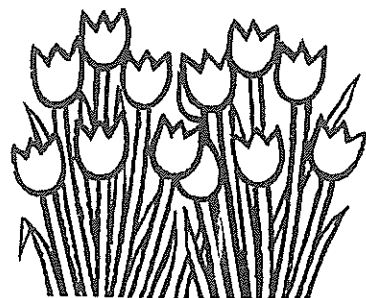
דעי לך דינה היקרה, שתמיד תלווי אותי כאן, על פני האדמה.

דעי, שעולמנו אינו רק שלילה. אולי תגלי זאת עתה שם למעלה... מאוחר מדי...אין דרך חזרה.

תהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

שלך תמיד,

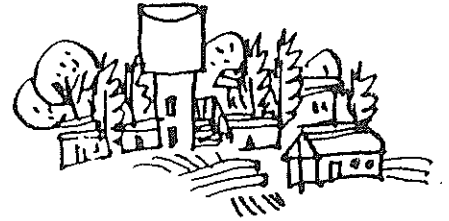
יעל

חזרה לקיבוץ הדתי

פסי מאור

מתוך עלון ה-40 לניר עציון: כשנתיים לאחר הקמת ניר עציון כקבוץ נקלעה החברה שידעה קשיים חברתיים וכלכליים חמורים לוויכוח האם לדבוק בחיי הקבוץ ללא תנאי או לנסות להפוך למושב שיתופי. במצב הקיים אז, שבו עזיבות חברים היו דבר יום ביומו והישוב עמד בפני מצב של להיות או לחדול, היה בוויכוח הזה עירוב בין שיקולים אישיים ושיקולים אידאולוגיים כאחד. בין התומכים ברעיון המושב השיתופי היו שחשבו על שיפור איכות החיים ברמה המשפחתית: החברה תבשל בעצמה, הילדים יגורו בבתי ההורים וכו', אחרים ראו במעבר פתרון הכרחי למצב הקיים, רק כך ניתן יהיה לבלוס את גל העזיבות של חברים לא מרוצים ולהוות מוקד משיכה לחברי קיבוצים אחרים שמאסו בחיי הקיבוץ.

בין המתנגדים לרעיון והמצדדים בקיבוץ הועלו נימוקים רגשיים ואידאולוגיים של ערכי הקבוץ, אותם ספגו בתנועת הנוער ובהכשרה. כמו כן לא נעלמו מעיני החברים שנשאו בתפקידים מרכזיים תוצאות הקרע הבלתי נמנע ממוסדות הקיבוץ הדתי. זה האחרון הודיע חד משמעית כי כל שינוי שיעשה במתכונת חיי הקיבוץ יוביל לנתק מוחלט בינו לבין ניר עציון. המוצא של הצטרפות לאיגוד המושבים צרם לחלק מן החברים שנטו לראות בקיבוץ אידאל ראשון המעלה והורגלו לראות במושב צורת חיים נחותה בהשוואה.

התוצאה היתה שאמנם רעיון המושב השיתופי התקבל בהצבעה, אולם ניר עציון מצא עצמו מנותק ממקורות כלכליים ללא הלוואות וערבויות. בחשבון נפש שעורכים החברים כיום (בשנת ה-40 לנ"ע) ניתן לראות, שרובם סבורים שההחלטה לעבור למושב שיתופי היתה נכונה ובדיעבד הצילה את המשק.

נולדתי ביום הולדתה החמישי של ניר עציון והתאריך המשותף (ד' באייר), כמו גם היותי בת להורים מייסדי המשק הוליד זיקה מיוחדת ביני לבינה. בבית הורי ובשיחות עם ותיקי המשק למדתי רבות על ההיסטוריה של ניר עציון והדרך הארוכה והקשה שהיתה מנת חלקם. משקל רב, עובדתי ורגשי, ניתן לעובדה שהקיבוץ הדתי הוציא את ניר עציון מהתנועה ביום בו הפכה להיות מושב שיתופי. "זרקו אותנו" אמרו על כך בכאב חברי המשק שבנו את המקום מראשיתו. מסיבה זו שיבתנו לקיבוץ הדתי הייתה, עבורי, משמעותית ומרגשת במיוחד ואת רגשותי חלקתי עם משתתפי

המועצה הכ"ט של הקב"ד בערב קבלתנו לתנועה. מעולם לא זכיתי במחיאות כפיים ממושכות כל כך ולא זכיתי ללחיצות יד רבות כל כך. אנשים שיבחו אותי על האומץ להגיד את הדברים נכוחה ללא כחל וסרק, אחרים הזילו דמעה ורבים אמרו, שכלל לא הכירו את סיפורה של ניר עציון.

27.5.2013

ברכה ביום הצטרפותה הרשמי של ניר עציון לתנועת הקיבוץ הדתי

"זה היום קיווינו לו נגילה ונשמחה בו".

יום זה, בו ניר עציון חוזרת ומצטרפת באופן רשמי לתנועת הקיבוץ הדתי הוא יום שרבים ממקמי ניר עציון קיוו לו וייחלו לו. רובם, לצערנו, כבר אינם בין החיים, ולא זכו לראות איך גלגל ההיסטוריה הסתובב לו, וכיצד אנו חוזרים למה שהיה פעם ביתנו ומתקבלים בו בזרועות פתוחות.

שונה הוא המקרה של מי שמצטרף לתנועה לראשונה, ממי שהיה חלק ממנה ובשר מבשרה והורחק ממנה בעל כורחו. כזה הוא סיפורה של ניר עציון, שהוקמה שנתיים לאחר נפילת קיבוץ כפר עציון במטרה להמשיך אותו ולהוות לו שריד וזכר. אל שרידי הכפר המעטים הצטרפו קבוצת "אחדות" ו"מכורה" ששוכנעו על ידי הקיבוץ הדתי, כי הקמת הישוב החדש היא משימה לאומית. שנותיה הראשונות של ניר עציון היו קשות ביותר. השבר הנורא של כפר עציון וההחלטה של רוב חבריו וחברותיו הנותרים לא להצטרף לבסוף לקיבוץ החדש, כמו גם הפערים בגיל, בניסיון החיים ובמנטאליות בין הקבוצות השונות גרמו לעזיבות של חברים, חדשות לבקרים. למצב החברתי הרעוע התלוו גם קשיים כלכליים ניכרים והתנכלות של איתני הטבע בשריפות ובשיטפונות.

מלחמת הקיום שנכפתה על ניר עציון, בימים שהמשך קיומה הועמד בסכנה, הביא את חברה לרעיון של "קיבוץ מתוקן", שפירושו: מעבר לחיים במסגרת משפחתית יותר, תוך השארת עקרונות הקיבוץ השיתופי על כנם. באופן רשמי נקראה צורת חיים זו "מושב שיתופי", אם כי פירושה המעשי היה רק סגירת חדר האוכל ובתי הילדים ומעבר לתקציב משפחתי. תקוות המצדדים ברעיון הייתה, כי המעבר למושב שיתופי יציע סיכוי להפחתת חיכוכים וימשוך אנשים חדשים המעוניינים בשילוב חיי שיתוף עם מסגרת משפחתית אינטימית.

בהצבעה ההיסטורית שהתקיימה בחודש נובמבר 1952, השתתפו 39 חברים מתוך 42 בעלי זכות הצבעה. 27 מהם תמכו ברעיון המושב השיתופי, 7 נמנעו וחמישה התנגדו. בין המתנגדים היו גם הורי, יהושע ויהודית רייך ז"ל, שהאמינו ברעיון הקיבוצי בכל ליבם אך היו קשורים כבר למקום ולאנשיו ובחרו להישאר בו למרות השינוי.

תגובת הקיבוץ הדתי למאמצי ההשרדות של ניר עציון הייתה קשה ונחרצת. בצעד חסר פשרות בחרו מנהיגי התנועה להרחיק את הישוב הסורר משורותיו ולהשאירו כישוב דתי בודד בהרי הכרמל. הניתוק הכפוי מהתנועה נחוזה על ידי רוב החברים בניר עציון כ"גירוש", שהשאיר צלקת שלא הגלידה במשך שנים רבות.

בשנת הארבעים לניר עציון סיפרו ותיקי המשק על אותם ימים סוערים. מתוך דבריהם ברצוני לצטט מספר משפטים הנוגעים ליחסי ניר עציון והקיבוץ הדתי. וכך סיפרו חברים: "לפני שהחלטנו (על מעבר למושב שיתופי) הופיעו פה חברי מזכירות הקיבוץ הדתי ובצורה ברורה ומוחלטת נאמר לנו, שבמידה ונחליט על כך אנחנו מוציאים את עצמנו מתוך המסגרת של הקיבוץ הדתי..."

"שליח הקיבוץ הדתי גם אמר: עדיף שניר עציון תתמוטט מאשר שזה לא יהיה קיבוץ..."

"חששתי מההתנתקות מהקיבוץ הדתי. לא תיארתי לעצמי שאפשר להתקיים מבחינה תרבותית וחברתית בלעדיו. מזכירות הקיבוץ הדתי הודיעה, שלמחרת היום שאנו מבטלים את חדר האוכל לא נהיה כבר חברים בקיבוץ הדתי".

"האירוע הטראומטי היה שנזרקנו מהקיבוץ הדתי ונפרדנו מחברים שהלכו איתנו כברת דרך. בנוסף לסנקציות הכלכליות של הקיבוץ הדתי שלא הייתה לנו קרן ולא היה מי שייתן ערבויות, עד היום מורגש הניתוק על החינוך שלנו. מבחינה אידיאולוגית או מהבחינה הערכית הייתה ירידה גדולה מאוד וזה בגלל הניתוק מהקיבוץ הדתי".

אולם העובדה שנשארו ללא תנועה מייסדת ותומכת וללא גב כלכלי, לא ריפתה את ידי מייסדי ניר עציון ובניה. למרות התחזית הפסימית, שרד המשק והתבסס, גדל ופרח וחגג לאחרונה 63 שנים לייסודו.

לפני כמה שנים נוצר קשר מחודש עם חברי הקיבוץ הדתי, ודווקא ביוזמתם. התמורות שחלו בתנועה הקיבוצית לא פסחו גם על יישובי הקיבוץ הדתי, ובעקבותיהן פינתה האדיקות ברעיונות הקיבוציים את מקומה לגמישות גם כלפי קיבוצים משתנים. על רקע זה התקבלה ההחלטה להרחיב את השורות ולצרף לקיבוץ הדתי קהילות השומרות על ערכי ליבה דומים: חיי תורה ועבודה ברוח שיתוף וערבות הדדית. המושבים השיתופיים, וביניהם ניר עציון, היו באופן טבעי הראשונים לפנייה.

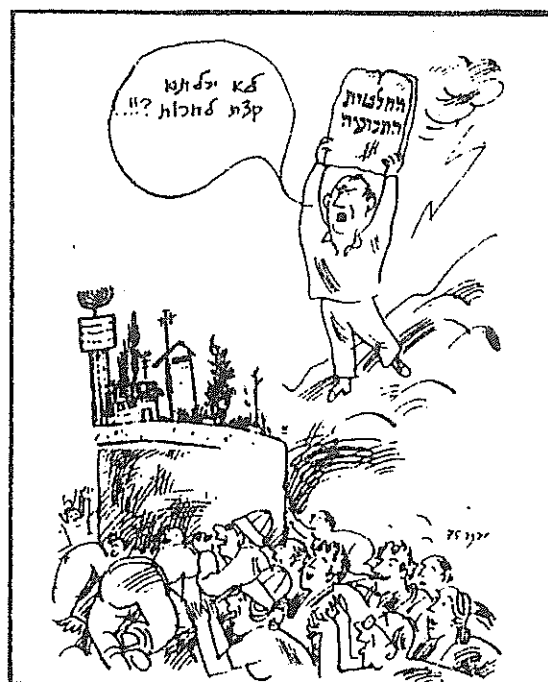
הייתה לי הזכות להיות בהנהגת המשק, בימים בהם נטוו חוטי הקשר מחדש והתחיל להתרקם שיתוף פעולה בינינו לבין הקיבוץ הדתי. כיום נוטלים חברי ניר עציון חלק במפגשים מקצועיים, ימי עיון, כנסים ושבתות של התנועה ומתעשרים מהם.

מעבר לפן הרגשי שלי, כבת להורים מייסדים שכאבו כל השנים את הניתוק מהקיבוץ הדתי, אני מברכת על תחושת ההשתייכות והשלכותיה המעשיות ועל מאור הפנים בו התקבלנו בשובנו.

כשאני חושבת על סגירת המעגל של ניר עציון, שהוקמה כקיבוץ דתי והורחקה מהתנועה בניגוד לרצונה והיום שבה אליה באופן רשמי וחגיגי, עודני תוהה מדוע התגלגלו הדברים כך. קשה להבין היום, כאשר קיבוצים רבים מופרטים ומקיימים אורח חיים דיפרנציאלי, מה קומם כל כך את מנהיגי הקיבוץ הדתי כנגד ניר עציון והישובים הדומים לה לנוכח השינוי הקל, יחסית, שעשו. הלקח שנוכל ללמוד הוא, בגנות הקיצוניות חסרת הפשרה ובשבח גישה מתחשבת וגמישה כלפי מי שבחרו בדרך קצת אחרת. מעל הכל, צריך לחפש תמיד את המאחד, המשותף והמלכד ולזכור כי "אנשים אחים אנחנו".

אני מתרגשת ומברכת על האפשרות שניתנה לי להביע הערב את מחשבותי ורגשותי ומבקשת להודות להנהגת הקיבוץ הדתי ולחבריו על קבלת ניר עציון מחדש לתנועה. אני מקווה, כי מעבר לסגירת המעגל ולתיקון העוול ההיסטורי ייפתח עבורנו פרק חדש וטוב, שיש בו סיכוי לרענון, צמיחה והתחדשות. תודה רבה לכם.

שיוך בתים, שיוך נכסים, קליטה ופנסיה

אבי שאול

שיוך בתים

אפשר היום, כפי שאמר עו"ד רז אייזן, לפנות למנהל מקרקעי ישראל, ולרשום את הקרקע שעליו הבית על שם החבר.
כל מי שהיה חבר לפני ספטמבר 2007, יצטרך לשלם למנהל 3.75% מערך הקרקע.
בבוא היום כאשר היורשים ירצו למכור את הבית, הם יחוייבו להשלים תשלום למנהל ל- 33% מערך הקרקע. (חוץ ממע"מ).
כדאי לעשות זאת בהקדם, לפני שהמנהל יעלה את מחירי הקרקעות.
כמובן שצריך להשלים את תהליך הפרצלציה (שרטוט של כל מגרש), ואת האיזונים בין החברים, ביחס לוותק וערך הבית.
כמובן שכדאי כבר היום, כפי שרפאל צרפתי כתב לחברים, להתחיל להעביר חלק משכר הדירה ליורשים. בבתים ששני בני הזוג נפטרו.

שיוך נכסים

דבר ראשון, נכון יהיה באופן מיידי, להחליט על יום קובע לשיוך נכסים.
נהיה חכמים אם המפעל יוחרג לתאגיד נפרד, שבו החברים או הנקלטים החדשים לא יהיו חברים בו. נאמר לי בשיחת החברים הראשונה, שזו התוכנית. אך לא ראיתי זאת בכתובים.

הדבר עשוי לתת ביטחונות בתחום הכלכלי לכל החברים שבשיתוף.

קליטה

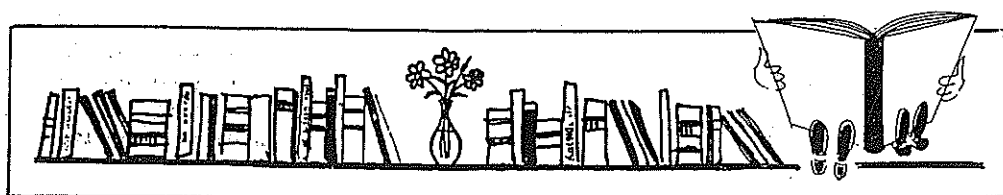
שמעתי רק דעות חיוביות של חברים בצורך בקליטה חדשה. אני מניח שאין מתנגדים לכך.
אולם נשמעו הרבה חששות לגבי קליטה מידית של הנקלטים לחברות בנכסים.
בעתיד הנקלטים החדשים, יהיו הרוב. והם עלולים לקבוע לנו את עתידנו. למרות שכתובים במסמכים כמה הסתייגויות והגנות שהדבר לא יקרה.

בשיחות בצוות גבים דובר שהנקלטים לא יוכלו להצביע בנושאים של תקציבי- חינוך, בריאות וסיעוד, תקציב אישי וגובה הפנסיה. אולם במסמך האחרון לא היה לזה איזכור. יש לפרט ככל הניתן מה כלול בתקציב האישי. לכן הקליטה צריכה להיות, ללא חברות בנכסים. ולדון בנושא מחדש עוד 4 או יותר שנים, כדי לראות שבאמת יש התקדמות לפי התוכנית בנושא ההפקדות לפנסיה ושינוי הבתים.

פנסיה

נקבעו כללים להפקדות לפנסיית מטרה של 4,200 ש"ח לחודש. בתוכנית החוב האקטוארי עבור פנסיית המטרה יסתיים תוך 7 שנים.

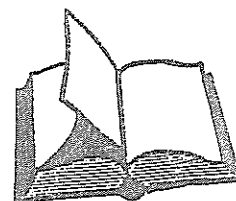

ספרים חדשים שנרכשו לספריה

1. אמנות ההקשבה לפעילות הלב/ פיליפ סנדקר
2. זאב הים/ ג'ק לונדון
3. אבי ואמי/ אהרון אפלפלד
4. ענני/ דורון שפר
5. אשמת הכוכבים/ ג'ון גרין
6. תיק מצדה/ יובל אלבשן
7. הרב שלמה גורן/ אבי רט
8. חנן פורת/ סיפור חייו

קריאה נעימה

מירי בן סירא

הקשר בין הגדלת התמורה עבור עבודת חברות בלבד ונהיגה באפריקה.

נחמיה רסל

1. שמעתי לפני שנים סיפור על מדינה באפריקה שהייתה תחת שלטון בריטי והכריזה על עצמאות. התנהל ויכוח סוער בממשלה הצעירה האם להמשיך ולנהוג בכבישים בצד שמאל כנהוג אצל האנגלים או לעבור לנהוג בצד ימין כמו רוב העולם. כאשר לא הצליחו להגיע להכרעה החליטו על פשרה: משאיות ימשיכו לנסוע בצד שמאל ורכבים פרטיים בצד ימין.

נזכרתי בכך כשמעתי שהוחלט לטפל בעבודת נשים בלבד ועבודת הגברים תישאר כשהייתה ללא קשר לתפקיד, למאמץ ולאחריות.

באם הכוונה הינה לעסוק בשכר החברות בלבד נראה לי שאנו עושים שגיאה חמורה ועיוות והתאונה הינה בלתי נמנעת משום ש:.

2. א. שיפור משמעותי בשכר החברה יגדיל את הפערים בין המשפחות אך לא בצורה צודקת אלא מעוותת והכוונה ברורה: משפחה שבה האישה עובדת תרוויח יותר ותקציבה יגדל משמעותית ומה עם עבודת הגבר שהוא למעשה המפרנס העיקרי? לכך אין התייחסות.

כלומר משפחה בה הגבר עובד בעבודה "פשוטה" ללא אחריות משמעותית ביום עבודה רגיל (במספר השעות ובשעות רגילות) אך האישה בעבודה "נחשבת" תשתכר משמעותית יותר ממשפחה בה המצב הפוך - לכך אנו שואפים! זה צדק?!

ב. החלטה כזאת תגביר תופעות (שקיימות גם היום) בה הבעל נשאר בבית עם ילדים חולים, קונה בצרכניה ועושה את כל הסידורים מכיוון שהתקציב שלו מובטח והמפרנסת בפועל הינה האישה.

ואם תאמרו - נפקח על כך, מסופקני - ראינו כשעברנו ל 5 ימים בשבוע והותנה עם המעבר שחברים יוסיפו כל יום עבודה עוד שעת עבודה נוספת ובפועל אין פיקוח ודיווח על עבודת החברים! כמות החברים שעושים לדוגמא פעילות גופנית (אני רואה אותם בשבילים שסביב הרפת) בשעות העבודה הולכת וגדלה.

למען הבהר ספק, אני בעד תוספת שכר עבור מאמץ ואחריות - אך לא כן!

מה כן?!

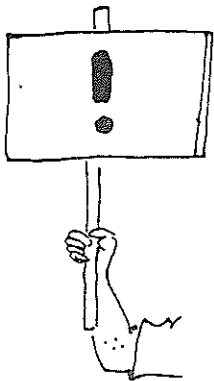

אין אפשרות אחרת מאשר לעשות משכור לכולם (אגב לגבי הטענה שמשכור פוגע ברגשות האנשים - האם הוא לא פוגע גם בנשים?) ולהתייחס ליחידה המשפחתית כלומר השתכרות הגבר והאישה יחד - והתוספת למשפחה תהיה מעבר לסף הכנסה שתוגדר עפ"י גודל המשפחה עד תקרה מסוימת ע"מ לא ליצור פערים כלכליים משמעותיים.

אגב, הצעתי שמאותה הכנסה משפחתית תנוכה אחזקת רכב למחזיקים ברכב (עבודת חוץ ובמשק) ובכך גם ייפתר נושא אחזקת רכב מבלי לתת תוספות בתקציב לכל המשק ללא צורך.

3. מעבר להצעת המזכירות? מש"א? שנראית לי לא נכונה ולא מאוזנת, לא ברור לי היכן נתקבלה ההחלטה להיכנס לתהליך של תמחור עבודת החברות.

אין למזכירות סמכות להחליט על כך ועד כמה שידוע לי הנושא לא היה באסיפה ואם יאמרו שכרגע עושים רק בדיקה וכשיהיו נתונים תובא ההצעה לאישור האסיפה הרי שהתהליך צריך להיות הפוך: קודם יש לקבל אישור עקרוני באסיפה ואח"כ ללכת ולהוציא כספים על יועצים ולייצר ציפיות אצל החברות (כשלא ברור אם למשק יש יכולת כספית לממש ציפיות אלו).

אני קורא למזכירות להבהיר בהקדם לציבור את הנושא ולהחזירו לדיון עקרוני באסיפה.

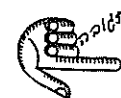
קצת שפיות

".....יש במדינה קבוצות ואירגונים ואף אנשים פרטיים, שמגלים קנאה מוגזמת לכללים פורמליים. העיוות הערכי, שמפניו הזהירו נביאנו וחכמנו, צריך להתנופף כדגל אזהרה תמידי מול עיננו, חברה שמעדיפה שמירת נהלים על פני בני אדם אינה ראויה להתקיים"

יוכי ברנדס, סוף המאמר "על מה חרבה ירושלים", ישראל היום, פרשת פנחס.

הובא ע"י שעה רותם

תמחור משרות - תשובה למאמרו של נחמיה רסל.

רפאל צרפתי – מנהל קהילה

אנסה להשיב למאמרו של נחמיה.

אפתח בזאת שמאמרים רעיוניים המעוררים דיונים על גבי העלון חשובים ורצויים ויש כמובן לכבד כל דעה.

ולמאמר עצמו:

בסעיף מס' 2 כותב נחמיה שמטרת התמחור הינה שיפור משמעותי בשכר החברה.

כמו כן, כותב נחמיה "משפחה שבה האישה עובדת תרוויח יותר ותקציבה יגדל משמעותית".

דווקא המחשבה הראשונית של רעיון התמחור הייתה לתקן את המצב הקיים של הבדלים משמעותיים בין החברות שיכול להתבטא באלפי שקלים בחודש.

לעת עתה חוץ מלקבוע שכר לחברות המקביל לאותן משרות בשוק, לא דובר ולא נקבע מה עושים עם זה. קביעת המודל של התגמול אכן תובא לדיון ואישור האסיפה

ומכאן התשובה לתהייה של נחמיה שכותב: "לא ברור לי. היכן נתקבלה ההחלטה להיכנס לתהליך של תמחור עבודת חברות. אין למזכירות סמכות להחליט על כך. עד כמה שידוע לי הנושא לא היה באסיפה".

טענתו של נחמיה נכונה חלקית. מחד גיסא האסיפה אישרה את מסמך "גבים" הממליץ להיכנס לתהליך תמחור ומאידך גיסא מהרגע שהמזכירות החליטה על איזה ארגון יקדם מקצועית את התמחור לפרטיו שכולל ראיונות עם חברות, היה נכון לקיים דיון באסיפה.

לגבי קידום תמחור חברות: במש"א אכן הוחלט להתחיל בתמחור החברות בגלל הפערים הקיימים בין חברות ולא כדי להגדיל את שכרן.

שני השלבים הבאים יהיו:

א. להביא לאסיפה מודל חדש המבוסס על השכר האמיתי של החברות.

ב. החלטה אם להמשיך בתמחור החברים ומה השלכותיו.

ברכות אצל האב!

למזריה

ליוני ואינדה גריידי

לשושנה גריידי

לבית המצווה

נכדה לשלמה גריידי ז"ל

@

לאורי-שרה

למרים ושמעון ויצמן

לבית המצווה

נכדה לפנינה ובנימין בר-חן ז"ל

@

לענבל

ללילך ולמושיקו שטיינברג

לבית המצווה

@

למגי ושלמה וול

למלכה וול

לחתונת

אביה עם גיל

נכדה לאביגדור וול ז"ל

@

לעדה ודוד בנישו

לנישואי הנכד

עודד עם אילת

בן לזהרה וברק נחשול

לשרה וינקלר

להולדת הנין

תומר

נכד ללאה וישראל שדיאל

בן לאלי וינקלר ז"ל

@

לעדה ודוד בנישו

להולדת הנין

תמיר

נכד לזהרה וברק נחשול

@

לבתיה וולף

להולדת הנינה

מאיה

נכדה לדני ואור

נינה לבנימין וולף ז"ל

ליעל ואבי שאול

ליהודית ויוסף בקרמן

להולדת הנכדה-נינה

עלמה

בת לנתנאל ומירב

@

לציפי ורפי כהן

לדבורה ויעקב כהן

להולדת הנכד-בן

גיא יחיאל

בן לעדי ויאיר

@

לעדה ונחמיה רסל

להולדת הנכדה

שחר

בת לאדוה ואוריין

נינה לאסתר ומרדכי רסל ז"ל

@

למירי ודוד בן סירא

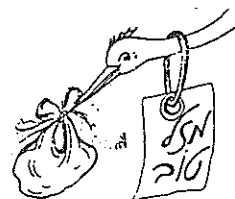
לנחום בן סירא

להולדת הנכדה-נינה

עלמא

בת לאלחנן ורחל

נינה לפנינה בן סירא ז"ל

שתרבינה

שמחות

באצוננו!

קליטה בעדיפות ראשונה

פסי מאור

שיחת החברים שהוקדשה לנושא הקליטה התפתחה לבסוף לכיוונים שונים מן הצפוי. אמנם, גם בחוגי הבית נשאלו שאלות לגבי שיוך הבתים והנכסים, אך הדברים נאמרו בזיקה לנושא הקליטה. לעומת זאת, בשיחה שאליה הוזמנו גם אנשי מקצוע מבחוץ, בחרו רוב החברים לדבר על הזכויות שלנו ברכוש ואילו נושא הקליטה נדחק לקרן זוית. ככל שהתארך הערב ורבו הדוברים, הרגשתי איך משתלטת עלי תחושת צער ואכזבה. כלום רק מעטים כמוני רואים את מצבו העגום של המשק מההיבט הדמוגרפי? האין אחרים שצופים בדאגה את עליית גיל החברים ומיעוט הילדים?

בתפקידי כרכזת החינוך המיוחד אני יכולה לברך, אולי, על הצטמצמות ההוצאות לטיפול בילדינו לעומת שנים קודמות. אך אני יודעת כי הגורם האחראי לכך הוא, שפשוט יש לנו פחות ילדים! אותי זה מדאיג! אני צופה במיחזור של אותם חברים הנכנסים שוב ושוב לאותם ועדות והם עייפים וחסרי מוטיבציה. אני ערה לשחיקה שחלה בתחום החברה והתרבות ויודעת שאנו זקוקים, יותר מהכל, לכוחות חדשים ורעננים.

איני מקלה ראש בהבטחת רמת חיים ואיכות חיים לנו, הותיקים. ברור שיש להמשיך ולטפל בכל הסוגיות הכרוכות בהם בכובד ראש ובאופן מקצועי, כפי שאכן עושים. לא מזמן התבשרנו על שיפור במצבו הפנסיוני ולהבטחה לפנסיה ראויה בעוד שנים אחדות. ועדת שיוך הבתים פועלת במגבלות שהוטלו על ידי מנהל מקרקעי ישראל ומנסה, בסיוע אנשי מקצוע מומחים, לקדם את הנושא. האם בגלל שנושאים אלה עדיין לא נפתרו נמשיך לעמוד במקום גם בנושא הקליטה?

היה מי שטען בשיחת החברים, שאם נאכלס את הבתים המתפנים עקב אכלוס השכונה החדשה באנשים צעירים חדשים, זו קליטה. אך לא היא! לצערי, התפיסה כי קליטת תושבים היא דרך הקליטה הרצויה התבדתה. מגורים בניר עציון מבוקשים אולי לתקופת חיים מסוימת, אך כל משפחה רוצה לעצמה חיים של קבע בדמות בית משלה. העדר היכולת להתקבל כחברים מן המניין, באופן זה או אחר, ואי היכולת לבנות בית גורמת לעזיבת המקום לאחר שנים אחדות. התרגלנו כבר למשפחות תושבים טובות וראויות שגרו עימנו כמה שנים, אשר

קמו ועזבו בצער ומתוך חוסר ברירה, רק כי לא נתנו להם פיתרון קבוע. האם הפיתרון של "תחנת רכבת" שבה נוסעים עולים ויורדים כעבור מספר תחנות ובלבד שהרכבת לא תהיה ריקה הוא המתאים לנו? ברור שלא.

כולנו רוצים בהמשכיות ניר עציון ובכך, שילדינו ונכדינו יחיו לצידנו באותה קהילה. גם משפחות טובות מבחוץ שיוסיפו לנו ויתרמו להעשרת המקום ברוכות. אבל אם נמשיך להתווכח ולהתכתש על דברים שלא ניתן ליישם עדיין, ולעיתים הפתרון להם אינו בידינו כלל, נחזה בגסיסתו האיטית של המקום שכה יקר לליבנו. אני קוראת לכולנו להכיר בכך, שהקליטה החדשה היא בעלת חשיבות עליונה בעיקר עבורנו. אני מקווה, שנוכל ליצור סדר קדימויות לגבי כל הנושאים החשובים לנו ונציב את הקליטה במקום הראשון. דווקא בתקופה בה רבים מהחברים הוותיקים, מקימי המשק, מסתלקים מן העולם, חשוב שנבטיח את המשך מפעל חייהם גם לדורות הבאים. הלואי שיהיה גם לנו החזון והעוז לחשוב לטווחים ארוכים ועל העתיד, במקום לעסוק ב"חלוקת העוגה" בהווה ו"אחרינו המבול"!

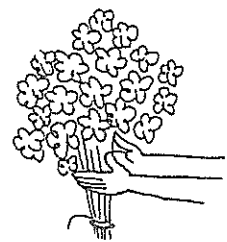
ברוכים הבאים!

מושיקו ויעל תורג'מן

(הנכד של משפחת וינקלר)

והילדים: הודיה, דביר, ואוריה

יכנסו לגור בבית של משפחת זמיר.

רשימה זו הוגשה ל"בניר" האחרון ולא נכללה בו, משום שמנהל הקהילה ביקש שהות נוספת כדי לפתור את הבעיה. מאחר ומאמציו לא נשאו פרי והמצב נותר כשהיה, אני מבקשת לידע את צבור החברים בעניין ולבקש את עזרתו לפתרון הולם.

החלטה...לשלילה (תרתי משמע)

נחמה אופיר

רבים מאיתנו אינם עוקבים, יודעים או מודעים להחלטות המתקבלות ע"י המזכירות. אין כאן נוהל שיטתי לפירסומן של ההחלטות ובדרך כלל מתוודעים אליהן כשהן נעשות רלוונטיות ברמה האישית. ואמנם, לעיתים מצליחים לשנות ולתקן החלטות פוגעניות, אך כמעט תמיד (תבדקו) זה נכון לאנשים מסויימים, כשההחלטה מתבררת כ"לא מתאימה" להם, גם אם בצדק רב.

לפני מספר חודשים התקבלה כאן החלטה הקובעת כי לא יוחזרו כלל הוצאות נסיעה לחברה העובדת פחות מ-4 שעות ביום. החלטה זו אושררה לאחרונה וקבלה את גיבויה (ישירות ובאופן עקיף) גם ממש"א. אין ההחלטה כוללת את המניעים לקבלתה מלכתחילה, וכל נסיונותי לקבל הסבר מלומד נכשלו.

רבים מבינו זוכרים שעד לא מזמן רק עבודה פיזית, עדיף בחקלאות, "נחשבה" ונהנתה מיוקרה בהתיישבות העובדת. אחרים לא מבינים על מה אני מדברת בכלל שכן מזה זמן אין "מחשבים" תרומתה של עבודה רק על פי העצימות שלה מבחינת זמן וכח פיזי.

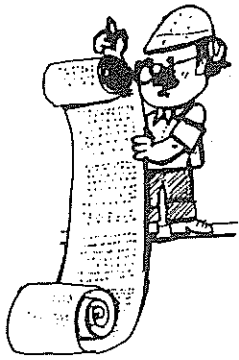
לא הייתי מפרסמת רשימה זו אלמלא משמעותה הסופנית של ההחלטה הזו לגבי שכן היא גוזרת עליה על עבודתי ואינה מאפשרת לי עוד לצאת לעבוד. ההחלטה שוללת ממני את הזכות לעבוד.

ואסביר: ההחלטה המדוברת אינה דנה בסוג העבודה שמבצעת החברה, אך חמור מכך, אין היא מתייחסת כלל לגובה ההחזר בגין הנסיעות אותם מעביר המעסיק למשק. כפי שתראו, למעשה, המשק מקבל את כל הכספים עבור נסיעותי אך אינו מעביר לי אותם כדי שאוכל אמנם לצאת לעבוד. לשון אחרת, עלי לממן את עבודתי אם ברצוני לעבוד.

ובמה עסקינן? אני מועסקת במכון "מצוינות" הנותן שיעורי עזר פרטיים בבתי תלמידים. אני אמונה על השיעורים באנגלית ואני נוסעת לבתי התלמידים ברחבי חיפה.

אין מצב, כמו שאומרים, לעבוד 4 שעות ביום (נטו ללא זמן נסיעה), כיוון שהשיעורים ניתנים אחרי שעות בית הספר. כלומר מסגרת השעות העומדת לרשותי נעה בין 3 עד 6 אחר הצהריים. אבל מה שחשוב, לכם לפחות, לדעתי ולבדוק אם תרצו, זה שהמעביד שלי משלם עבור כל נסיעה לכל תלמיד ללא קשר למספר התלמידים ביום, או למשך זמן ההוראה שלי.

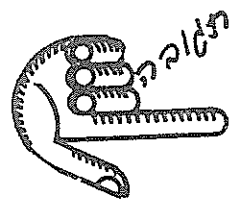

"מצויינות" מחוייבת לתת מענה אופטימלי לכל תלמיד בזמן אמת ולכן אני נוסעת גם לתלמיד אחד, ואם הוא עם צרכים מיוחדים השיעור קצר יותר. בכל מקרה ומקרה המדווח וחתום על טופס מיוחד לכל תלמיד, המעסיק מעביר למשק את הוצאות הנסיעה ברכב לבית התלמיד ומשלם עבור משך הזמן של השיעור.

על פי ההחלטה המדוברת מופקעות ממני הוצאות נסיעה משום שאינני עובדת 4 שעות ביום. מאידך, המשק לוקח את ההוצאות המשולמות לי עבור הנסיעות ואינו מעביר לי כלום.

יש לציין כמובן שההחזר הכולל בגין עבודה ונסיעות אינו עולה (עוד נשאר עודף) על הסכום שהמעביד מעביר למשק.

כל מי שיכול לסייע בפתרון המצב האבסורדי הזה, יבורך וניתן לקבל את כל הניירת שירצה לבדוק ולחשבן. בינתיים, אם ברצוני להמשיך לעבוד ב"מצויינות" עלי לממן את עבודתי כי ככה החליטו פה.

תגובת מנהל הקהילה – רפאל צרפתי

השבוע נחמה חילקה מכתב לחברים וב"בניר" הנוכחי מאמר נוסף, על נסיעותיה. אבקש להתייחס לשני המאמרים:

אתחיל בתביעה של נחמה נגד המשק שלה על עוגמת נפש, כביכול, שנגרמה לה בגין ניתוח ברגלה שנעשה באיחור של יומיים, מאחר שבאותו זמן בדיוק לא היה ביטוח משלים לחברים.

בסופו של דבר נחמה נותחה וב"ה מרגישה בריאה. האם בגלל זה יש הצדקה לתבוע את הבית הקיבוצי שלה ?

לידיעת החברים התביעה עלתה לניר עציון קרוב ל- 55.000 ₪ ופיצויים של 26.000 ₪. מאחר ולנחמה יש חוב של מאות אלפי שקלים לניר עציון הוחלט בדעה אחת עם עורכת הדין שלנו, שסכום הפיצוי יקוזז מהחוב שלה והנושא עדיין בדיון משפטי.

לנושא המכתב הנוכחי.

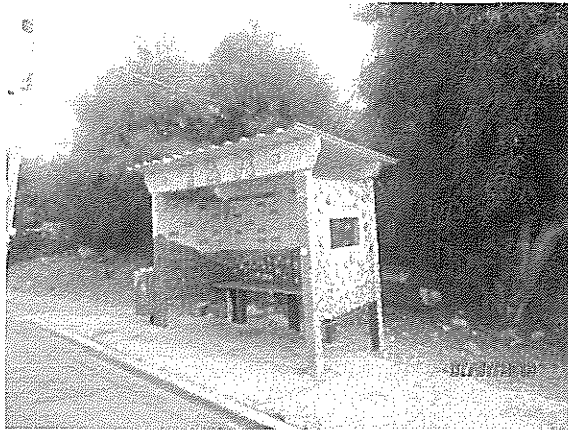
הוחלט במש"א ואושר במזכירות כי חברה אשר עובדת בחוץ תקבל החזר על נסיעה לעבודה בתנאי, שיום העבודה הוא של 4 שעות לפחות.

נחמה מלמדת בחיפה יום אחד שעה ויום אחר אף חצי שעה. מכיוון שלא נמצא פתרון לדרישתה להחזר הוצאות נסיעותיה, הנושא הועבר לעורכי הדין של המשק.

פרוייקט התחנה

יסמין מנשה

כחודש לפני סוף שנה"ל השתתפו ילדי ניר עציון מכיתות ה' ו' בפרוייקט מיוחד לשיקום התחנה הנמצאת בכניסה לניר עציון ליד המוסך.

היוזמה הגיעה מקרן קרב, אליה אני משתייכת בתור מדריכת אמנות בבית הספר בניר עציון (קרן זו פועלת מטעם

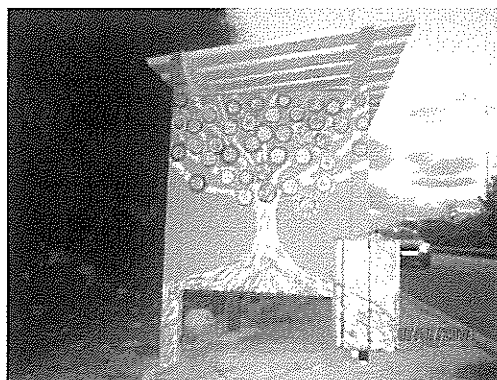
משרד החינוך להעשרה בנושאים שונים כמו אמנות, מדע, פתוח חשיבה ועוד). המדריכה הממונה פנתה אלי, בהביעה את רצונה לעשות פרויקט קהילתי המשלב ילדים מהישובים ניר עציון, עין הוד, עין חוד וימין אורד. חשבנו ביחד על מקום משותף לכולנו ובדקנו את האזור. כשראינו את התחנה הישנה והמוזנחת, הבנו מיד שזה יכול להיות אידיאלי לפרוייקט ואכן פנינו למועצה בבקשה לשפץ את התחנה. ההיענות היתה מיידית: החורים נסתמו, הגג הוחלף והספסל שופץ, יכולנו להתחיל לעבוד.

חילקתי את העבודה לשניים: יצירה בבתי הספר ועבודה בשטח. בבית הספר בניר עציון שיתפתי את כל ילדי כיתות ד' ה' ו' ביצירת קרמיקות מרהיבות. ילדי עין הוד יצרו את הקרמיקות בבית הספר כרמל וים, ואילו לעין חוד נסעתי באופן מיוחד. בעזרתו של מחמוד מהצרכניה אשר אסף בנות מגילאי 9 – 12 מהכפר וכן ארגן מקום בו יכולנו ליצור את הקרמיקות. הילדות הגיבו בהתלהבות ויצרו קרמיקות יפות אף הן.

את עבודת ההדבקה חלקתי לקבוצות קטנות כאשר כמה מבנות עין הוד, ניר עציון ועין חוד עבדו ביחד. יום הבנים היה בלתי נשכח כאשר העבודה הפכה למסיבת צבע...

הילדים ידעו שלא רק הם עובדים על התחנה ו"במקום בו אני מסיים משהו אחר ממשיך" וכך התנהלה העבודה בשמחה. להפתעתנו ושמחתנו הרבה אנשים עצרו את מכוניותיהם בדרך הביתה ועודדו אותנו, הרגשנו רוח של חיבור בין הישובים השונים.

את ארוע הפתיחה כיבדו ראש המועצה וסגנו יחד עם אנשי חינוך מטעם המועצה וקרן קרב.

ברכת הצלחה בהמשך הדרכך !

למסיימי ו' העולים

לחטיבת הביניים

ארנון בן דרור

אודיה גריידי

אבישי גריידי

מוריה גריידי

אורי שרה ויצמן

שלו יהלום

אבינעם קינג

מתן שטיינברג

ענבל שטיינברג

לבוגרי הגן העולים

לכיתה א'

נועם שי בן דרור

אורי הרשטיק

נויה יהב

דקל יהלום

ליאל עפרוני.

למסיימי י"ב

הדס בן דרור

עמית בנישו

מעין גריידי

סיון כץ

יותם מאור

לבנימין מנשה לגיוס לצה"ל

צאתך לשלום ושובך בשלום!

להלל חרמון לשחרורו מצה"ל.

לאיתן ואך לקבלת דרגת רב-סרן.

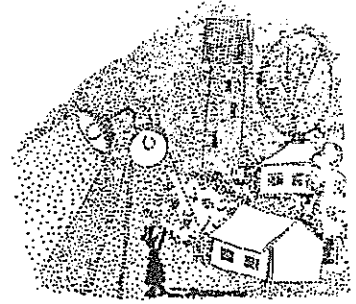
ברכות לפארן רז, אלופת ישראל באתלטיקה

על שנה נפלאה של הישגים: 2 מדליות זהב בתחרות טרום המכביה בריצת 60 ובריצת 300. ומדלית זהב נוספת באליפות ישראל בריצת 400.

גאים בך!

המשפחה והחברים

צח"י צוות חירום ישובי

שלמה לייבוביץ

בחודשים האחרונים אנו עדים לפעילות אינטנסיבית של פיקוד העורף להכנת האוכלוסייה האזרחית לתרחישי חירום שונים.

כיו"ר צח"י של ניר עציון רציתי להביא לידיעת כלל הציבור את הנעשה ע"י צוותים השונים שלנו, במסגרת הערכות לשעת חירום.

מה זה צח"י?

ראשי תיבות: צוות חירום יישובי.

מדובר בצוות מתנדבים פעילים, תושבי הישוב, שעברו הכשרה בסיסית,

על-מנת להוות צוות התערבות וסיוע ישובי, במצבי חירום ומשבר.

מצבי חירום יכולים להיות מקומיים (כמו שריפה), אזוריים או ארציים (כמו רעידת אדמה, מתקפת טילים).

במקרים של אירוע מקומי, יש להניח שגורמי ההצלה השונים יהיו מהירים ויעילים בפעולתם באזור האירוע, אך בתרחיש ארצי ידרשו כוחות מקומיים להיות אלו שיתנו את הסיוע הנדרש.

המציאות מלמדת שתגובה מהירה ויעילה בעת קבלת התראה או עם התרחשותו של

אירוע חירום עשויה לשנות את התוצאות ולצמצם באופן משמעותי את חומרתן.

כאמור, בישובים קטנים המרוחקים או בישובים קהילתיים, בשעת חירום התגובה של גורמי חוץ עלולה להגיע באיחור.

על כן עלה הצורך לפתח יכולת מענה על בסיס תושבי הישוב עצמו אשר יפעלו

בהרשאה של הגורמים המוסמכים, בתיאום איתם ועל פי הכוונתם ויאפשרו לחזק

את ידיהם של בעלי התפקידים המועטים שמצויים ביישוב ולסייע במענה מייד

ראשוני בעת הצורך.

המתנדבים/הפעילים המרכיבים את צוות החירום הישובי - צח"י, עוברים הכשרה

מסוימת שאמנם אינה מסמיכה אותם באופן רשמי אך משפרת את יכולתם לסייע

בידי בעלי התפקידים והגורמים המוסמכים ולתת מענה ראשוני מייד כמיטב

יכולתם.

רציתי לנצל את עובדת היות העיתון "בניר" פופולארי בקרבנו ולהביא לידיעת הקהילה את בעלי התפקידים השונים בצח".

מטה

מפקד היישוב – שלמה ליבוביץ

סגנים – טל ליאון , רפי כהן

מנהלי קהילה- אורן יהלום, רפאל צרפתי

חמ"ל

מרכזת – הדסה פרידמן

סגניות – עדה רסל, גלית זוהר

מידע והסברה

מושיקו שטיינברג, אלי ליאון

דוברות - הרב רונן לוביץ, אלעד בן דרור

פרט ומשפחה

מרכזת – מירי יהלום

סגניות – יהודית כץ, לילך שטיינברג

חברי הצוות - פסי מאור, מיכל חרמון, דינה קידר, ציפי כהן, ציקי דר, דיווה מנדלבאום, חיה ליאון, טלי ליאון, אורית שער, רונן זריבי, יאיר עמיצור, בנות שירות לאומי.

רפואת חירום

מרכז – מיכאל פרידמן

סגן – דר' קובי ברנשטיין

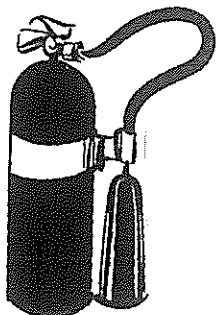
חברי צוות - דר' דני קינג, מנחם יעקובי, בתיה אלבין, דפנה בן סירא, נדב פרידמן, אסף וול, אורן נווה, מאיר בן סירא.

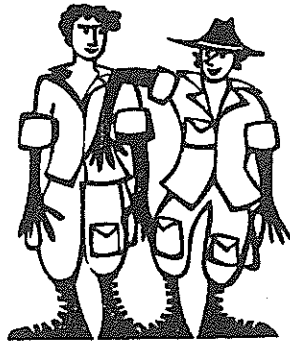
צוות כיבוי אש

מרכז – נתנאל וייל

סגן – יונתן רוזנברג

חברי צוות - ראובן בן ארי, רפי כהן, דביר מאור, דוד כהן

צוות לוגיסטי

חשמל – משה דר

תשתיות – יגאל רון

מים – שלמה וול, יהודה רוזנברג

כללי – גרשון טל

ריכוז רכב וסיוור

מרכז – שמעון וייצמן

חברי צוות – אריה זריבי, יוסלה מנדלבאום, יונה פרידמן, איתן רז

קשר מול גורמי חוץ (חירום)

מרכז – שמוליק כץ

אחריות על ענפי המשק בשעת חירום

מלון – יואל רז, ניר שער

מפעל ארוחות – יורם מאור, אורי גריידי

רפת – נחמיה רסל

לול – דני בלכמן, יוני גריידי

פינת חי – אלון פרידמן

אורווה – נעם זוהר

בהזדמנות זו אני מבקש להודות לכל מרכזי וחברי הצוותים שניאותו לקבל על עצמם להיות חלק מהצח"י, בהתנדבות מלאה, מתוך הכרה בחשיבות העניין ותרומתם לחוסן הקהילתי שלנו. כמות המתנדבים, שאין לה אח ורע במקומות אחרים, מעוררת השתאות והערכה בקרב הגורמים כמו המועצה המקומית ופיקוד העורף.

תודה מיוחדת לרכזי וחברי צוותים שנוטלים חלק בהשתלמויות השונות שהיו ויהיו.

666 ס'מ'ו

מתכון

מ'ס'ס ס'ס'ס

גלית וניל עוגיות

4 ביצים

1/3 כוס סוכר

שמנת להקצפה: חלבית או פרווה

שרוול אחד של עוגיות "חיוכים" בטעם שוקולד.

תמצית וניל.

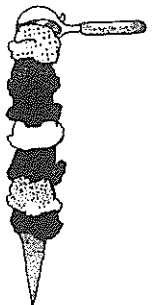
ההכנה:

1. מרסקים את העוגיות במג'מיקס
2. מפרידים ביצים.
3. מקציפים חלבונים עם חלק מן הסוכר.
4. מקציפים בנפרד שמנת לקצפת עם שאר הסוכר. מערבבים בעדינות עם החלמונים.
5. מאחדים את שתי הקציפות. מוסיפים את העוגיות ותמצית וניל לפי הטעם.
6. מקפיאים.

למתכון זה אפשרויות רבות נוספות:

- א. להמיר את העוגיות ב- 100-200 גרם שוקולד מומס במיקרוגל עם מעט ליקר ולערבב עם הקצפות.
- ב. 1 כף נס קפה.
- ג. כוס תות שדה מרוסק.
- ד. כוס פירות קיץ בשלים מרוסקים.

גם עלון זה, כמו קודמיו, מציין את מותם של חברים יקרים שהלכו לעולמם בתקופה זו. מה עוד קרה בין עלון לעלון?

שנת הלימודים הסתיימה והילדים יצאו לחופשת הקיץ. פתיחת החופש הגדול נערכה ב"מחסן של חיים" וכללה ארוחה "על האש" שהכינו בני הנוער לילדים הצעירים ואחר כך צפייה בסרט. הנוער השתתף בסדרת התגובות בהנחיית יונתן לייורסון שהתקיימה ב"חורשת לימור". בימים אלו עדיין מתנהלות הקיימנות לגיל הרך וילדי ביה"ס.

לקראת סיום שנת הלימודים תשע"ז זכה ביה"ס ניר עציון בתחרות ה"אביז הנודד" המתקיימת בין בתי הספר במחוז חיפה, עבור הצטיינות בפעילויות לקידום צידוד הקריאה. זו השנה החמישית שבה"ס משתתף באצד הספרים והפצת הרביצות ברציפות בה הוא זוכה לפריס. כל הכבוד לצוות ביה"ס ולילדים אהבי הקריאה.

מי עוד זוכר את אוטובוס "אגד" שהיה מגיע למשק למעלה כל יום בשעה 18.00? נהגנו לנהל את נסיעתנו לחיפה באופן כזה שנספיק להגיע לתחנה המרכזית ב- 17.30 כדי לא להמתין לטרמפ בצומת בשעות הערב. קו האוטובוס ההוא בוטל ממש, אך נותרה תחנה מיותרת ומוזנחת בה מחכים הטרמפיסטים בשמש ובקור. ביוזמת יסמין מנשה מדריכת האמנות, ובביצוע ילדי הישובים הסמוכים התקיים שיפוץ התחנה, צביעתה בשלל גוונים ועיצובה מחדש. יוזמה ברוכה שהביאה גם לקירוב לבבות של שכנים דתיים וחילונים, יהודים וערבים.

קארינה, רכזת החינוך לגיל הרך סיימה את עבודתה בגיר עציון ונפרדה מהצוות החינוכי בערב הוקרה בגנימינה. במקומה תיכנס לתפקיד רחל מעין כרמל. יונית יעקבי, גגת הגן הבוגר תצא בשנה הבאה לשנת שבתון למילוי כוחות ומצברים. תחליף אותה הגגת הצעירה, רעות אלכסנדר, שעשתה את עבודתה המעשית כסטודנטית בגני ניר עציון ומכירה אותם היטב. ענג'ל יהב נפרדה מעבודתה בפעוטון לאחר שנים של עבודה מסורה. בהצלחה למסיימות, למתחילות ולממשיכות!

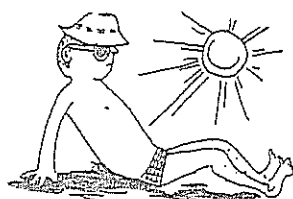

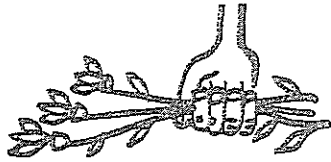
מועצת הקיבוץ הדתי התכנסה לשני ימי דיונים בקיבוץ סעד בתאריכים 27-28.5 י"ח- י"ט סיוון במהלך הכנס התקיים ערב חגיגי לציון קבלתן של ניר עציון ושדמות מחולה כחברות בתנועה. בכנס נטלו חלק טל ליאון, נירה רון, דוד בן דוד, פסי יורם מאור, יאיר עמיצור – רכז הנוער וכמובן מנהל הקהילה רפאל צרפתי, האוחז בשני כובעים בהיותו חבר שדה- אליהו. פסי נשאה דברי ברכה בשם ניר עציון, בהם ציינה כי עבורנו זוהי סגירת מעגל ושיבה למקורותינו. הדברים נכנסו אל הלב וקבלת הפנים שקיבלנו הייתה חמה במיוחד. כל הידיים הורמו בהצבעה על קבלתנו לקיבוץ הדתי והערב נחתם בשירת התקווה.

במסגרת בניית תקנון הקליטה החדש התקיימו חוגי בית בהם נטלו חלק כ-70 חברים. הערבים התנהלו במתכונת שאלות ותשובות ודיון פתוח. את חוגי הבית הנחו אפרת בן דרור, יורם מאור, טל ליאון ותמי וייל. ב- 18.6 י' בתמוז, התקיים ערב שיחת חברים בנושא קליטה, אליו הוזמנו עו"ד רוז אייזן ושרגא וילק, מרכז הצמיחה הדמוגרפית בקבה"ד. אף שהנושא שעל הפרק היה "קליטה" סמטה השיחה לנושאים נלווים כגון: שיוך בתים, נכסים ופנסיה. חלק מהחברים סבור שיש צורך ב"עסקת חבילה" כוללת, בבחינת הכל או לא כלום. חברים אחרים כואבים את המצב הדמוגרפי המדאיג, ורואים בקליטה חשיבות עליונה שיש לקדם לפני הכל. בתקופה הקרובה יציג הצוות לשיוך דירות בפני החברים תמונת מצב והמלצות להמשך הטיפול בנושא על פי חוות דעתם של הגורמים המקצועיים המוסמכים.

כחלק מלימוד פרק השאלה בהיסטוריה ראיינו חניכי ימין אורד חברים ניצולי שואה מניר עציון. ליסיאם הפרויקט קיימו התלמידים עם כל קהיליית כפר הנוצר ומולמנים. ערב הוקרה לכבוד החברים שהשתתפו בו: דבורה ויצק, כהן, שרה שיפמן, דוד בן דוד, עמליה לוהר, פנחס מוטט, זאב רייסמן, שרה וינקלר ושרה קולמן-שורץ. עמליה ודוד ברכו את התלמידים וחברות הזמר של הכפר הנצימה בשירים. הנכחים הצרי, ובתוכן אנשי ניר עציון, התראשו מהקשר שנוצר בין בני נוצר צולאים חדשים לבין החברים הוותיקים ומהמחווה שצלו לכבודם. נקווה, שיתוף הפעולה בין הישובים יאבד ויפריח.

פרח
בהוקרה

במשך שנתיים נפגשה מדי שבוע קבוצת ניצולי שואה מאזור חוף הכרמל במרכז מיר"ב בהדרכת אנשי מחלקת הרווחה במועצה. הפרויקט נחתם בערב שנקרא " (לא) משחק ילדים", בו המחזו חמישה ממשותפי הקבוצה את קורותיהם כילדים בשואה. בהצגה נטלו חלק חברינו עמליה זוהר וזאב רייסמן. עשרות אנשים מכל האזור הגיעו לאולם ומילאו אותו כולו. ההצגה שבה התערבבו צחק ודמע, חוויות שכול ואובדן לצד צמיחה והתחדשות ריגשה את קהל הצופים, אשר גמל למציגים במחיאות כפיים ממושכות. לחברינו עמליה וזאב: כל הכבוד!

בתום שנתיים וחצי מתישות של רעש בלתי פוסק, אבק ולכלוך של טרקטורים ומשאיות באזור הדרומי של המשק, יחליפו בקרוב את הרעש קולות ילדים שיעלו מהבתים החדשים שיאוכלסו בקרוב. הושלמה סלילת הכביש לשכונה החדשה וחובר החשמל. לדיירים החדשים ברכות חמות, ולשכנים, ששלוותם לא תופרע עוד: ברכת " ברוך שפטרנו".

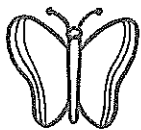
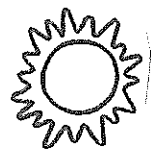
ברכות לשיר כץ לאירוסייה עם נועם. מזל טוב למשפחות כץ ופלביניק.

עלון 432 הינו עלון מספר 50 שלנו כמערכת
עלון בסבב הנוכחי.

אנו שמחות על ההישג ומודות לכל מי ששיתף
אתנו פעולה וכתב ל"בניר".

כל הכבוד לנו והמשך עבודה פורייה !

אם נדע לאהוב

ז'ק ברל

אם נדע לאהוב
אז הבוקר ייעור
ונשיר שיר חדש
אביבי ושיפור.

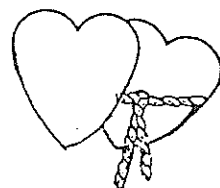
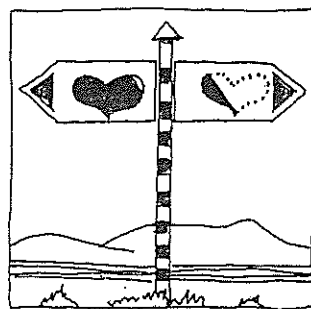
אם נדע לאהוב
תחלוף האימה
כל דרכנו שלום
לילותינו שלווה.

אם נדע לאהוב
לאהוב כמטר
אז הארץ תפרח
ויוריק המדבר.

אם נדע לאהוב
גם קרוב וגם זר
ועולם יתנער
ויקום מעפר.

אם נדע לאהוב
אז נישא את הראש
לא גאים לא שפויים
כי פשוט בני אנוש.

אם נדע לאהוב!

ט'ו באב חג האהבה

